

A generálkonferencia jelentései.

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

Milwaukee, 1926. évi május hó 27-től június hó 14-ig.

Áttekintés a generálkonferenciánk üléseiről.

Midőn azon gondolkodom, hogy is adjak egy oldalon összefoglaló képet 41-ik generálkonferenciánkról, bennem tolongnak a színes képek, a benyomások és lelkes hangulatok, melyeket az ülések, előadások, titkári jelentések és az események olvasása közben nyertem.

Milwaukee város vendégei voltunk; az előadóterem tizezer ülőhellyel nyolc melléktérrel, ingyen lett rendelkezésünkre bocsátva, ami Európában nem szokás.

Már a konferenciát megelőző napokban nagy sürgés-forgás volt a csarnokban. A világ minden tájáról érkeztek régi kipróbált férfiak sokan családjukkal, köztük nem egy ismert őshajú pionír; régi ismerősök üdvözölték egymást boldogan, új ismeretségek kötődtek; az üzenet amely őket összehozta és melegével áthatotta, az egybeforrasztotta a szíveket. Mindenki várakozásteljes volt.

És nem családok. A cikkek, melyek a külön lapban megjelennek átadják néktek azt a komoly, kötelességtudattal áthatott lelkületet, amely a konferencia tizenkilenc ülésnapja alatt kiküldötteket betöltötte.

A terem oly hosszú volt, hogy a beszélő ajkainak mozgása nem volt látható, de az öt villamos hangerősítő megtette kötelességét.

Reggel héttől este tízig telve volt a rövid szünetekkel megszakított műsor. Férfiak, kik órákig beszélhetek volna, csak öt, tíz percet kaptak. Missziótörténeteket mondtak el, melyek megremegtették a hallgatók szívét, prédikációk hangoztak el, melyekre buzgó áment mondtak a sorokban ülők. Soha nem lett oly világosan hangsúlyozva missziófeladatunk, mint a konferencián. Egyes jelentéseket a világi újságok is közölték. Lapok egész oldalakat szenteltek a h. n. adventisták világkonferenciájának, méltatva munkájukat.

De a fontos nem a külső kép volt, hanem a lélek, amellyel minden kiküldött megjelent és a várakozás és az eredmények miket a konferenciától vártak. Egy nagy meggyőződés, amely csak erősödött az egyes beszélők előadásai után, töltötte be az egybegyültek lelkét, t. i. az Úr

által reánk bízott munkának a nemzedék idejében való befejezése. „A h. n. adventistáknak ma csak egy dolguk van” — mondá egy atyafi — „ez pedig a munkának gyors befejezése.”

És mialatt atyánkfiai az osztályok külön üléseire szétszólva tárgyaltak és terveztek arra nézve, hogy mint lehetne népünk lelki életét fejleszteni, a sok milliónyi pogány között a missziómunkának erős lökést adni, a kiáltó

szükségek fedezésére és új intézetek létesítésére szükséges anyagiakat előteremteni, több misszionáriust kiküldeni, fiatalágunkat az Isten félelmében az evangélium szolgálatára nevelni, több és több nyomtatott üzenetet terjeszteni, az orvosi missziót kibővíteni, Istennek Lelke nagy és meggyőző erővel beszélt az atyafiak szívéhez, megmutatva az egyedüli utat, mely célunkhoz elvezet. Nagyobb átadás, teljesebb önfeláldozás és Jézus Krisztusnak egész szívvel való szeretése, az, ami győzelmel biztosít a kicsiny és különös

Milwaukee város által rendelkezésünkre bocsájtott tanácskozó-épület.

nép számára az egész világon.

Komoly és világos szavak hangoztak el a konferencián. Ilyen volt Fulton atyafi ausztráliai előjárónknak megjegyzése: „Testvérek, én hálás vagyok azért a jó, régi hitért. Örülök ennek a jó, régi üzenetnek, mely reánk maradt elődeinktől. Én hiszek és bízok benne ma reggel: és ha valamiben eltávoztunk a régi útról, úgy térjünk vissza a régi hülhez és az üzenet régi elveihez.”

Az egész gyűlés tudatában volt annak, hogy az adventi nép szeme a világ minden sarkából rajta függ, várva mit tesznek vezetői, de még sóvárgóbban nézett le rájuk Üdvözítőnk, várva mit fog tenni népe nyolcvankét esztendő után műve befejezése érdekében.

Legyen minden egyes olvasónak áldására ez a kis gyűjtemény abból a nagy anyagból, amely az igazi népszövetség programját képezte. Egy népszövetség, amely valóban létezik, amelynek elnöke a csodálatos „Béke Fejedelem.”

Sohlmann K.

Különszám. Ára 10,000 korona.

Istentisztelet,

csütörtök, 1926 május 27.

Sion és missziója.

Watson C. H., alelnök.

Valóban nagyon örvendek, hogy konferenciánk első estéjén nagyszámban összegyűlt testvéreimet üdvözölhetem. Együttlétünk egész tartama alatt nagyon magas előjogoknak örvendhetünk, ugyanis ez a konferenciánk egyike lesz a legfontosabbaknak.

Először is hálával állapítom meg azon tényt, hogy messziről vagy közléről kegyelmes és szerető mennyei Atyánk gondoskodása hozott össze. És azért jöttünk, hogy az Ő művében foglalatoskodjunk. A jelentések, melyeket benyújtunk, a tervek, melyeket lefektetünk, problémák, melyekkel szembe kell néznünk, tanulmányoznunk és megoldanunk, mind az Ő művéhez tartoznak. És amilyen bizonyos hogy az Ő szava a mi számunkra megirattatott, oly bizonyos, hogy Ő itt jelen van közöttünk, mert így szól ígérete: «Ahol ketten vagy hárman egybegyűltök az én nevemben, ott vagyok közöttetek.» S összes jelen percek számára biztosít bennünket: «Ime én titeket vagyok minden napon egészen a világ végezetéig.»

Hiszem, hogy valóban érezni fogjuk Istennek jelenlétét konferenciánk minden percében s legkomolyabb imám, hogy minden cselekedetünk szent nevét dicsőítse s szent ügyét előmozdítsa.

Szövegemet a 47. zsoltár 10. versében találjuk meg:

«Népek fejedelmei gyülekeztek össze, mint Ábrahám Istenének népe, mert Istené a földnek pajzsai; magasságos Ő igen.»

Ezen szövegnek a vezetőségben rejlik a főgondolata. Ezen zsoltár abban az időben íratott, amikor a népek fejedelmei voltak a vezérek a népet illető összes dolgokban. Így ezen szónak: «fejedelmek» értelme gyakorlatilag «vezetők» s ez az, amit a gondolat kifejezni akar.

Itt vagyunk, mint a nép vezetői — Isten népé — «mint Ábrahám Istenének népe».

Jó megemlékeznünk arról, hogy itt vagyunk, mint akiket a vezetés felelőssége terhel. Mögöttünk egy nagy nép. Ténykedéseik a föld végéig elhatnak. Befolyásuk megmozgatja az összes népek, fajok és nyelvek férfait és nőit. Valóban nagy felelősség tervezni és végezni a közeli 19 nap alatt, tekintve ezt a népet.

Részemre áthatóan ünnepélyes gondolat, ha mérlegelni próbáljuk kötelezettségünket, hogy ténykedésünk az egész nép összpontosított érdekét kell, hogy szolgálja, mely nép a földnek minden pontján aggodalomtól izzik, hogy mi — a vezetők — mit fogunk tenni.

Meg kell állnom, hogy megállapítsam, hogy a szavak, melyek itt elhangzanak, a lélek, mely megnyilatkozik, a dolgok, melyeket cselekszünk a való-

ságban a föld végső határait is érinteni fogják, hozva áldást vagy átkot, bátorítást vagy csüggedést, lelkesedést vagy lehangoltságot, világosságot vagy sötétséget, mindegyiket a maga nemében. Én lelkemnek mély vágyakozásával kiáltok Istenhez, hogy ne engedje saját utainkat követni s az önzés lángját az Ő dicsőségével összetéveszteni s hogy vezessen bennünket a tiszta világossághoz s jelenlétének gazdag áldásához s helyezze reánk Szent Lelkének gyepelőit s helyezze belénk saját akaratát s legyen összes szavainkon s összes határozatainkon az Ő vezetésének és tanácsának bélyege.

Csakis, ha Ő ezt számunkra elvégzi, akkor fogják a pogányság őserdői ezen konferenciát hatalmasan visszabangzani. S csakis ezen befolyás alatt seperhetik végig ezen mozgalom erői nagyobb tartással a világ nagy osztagait.

Barátaim, népünk várakozása, a gyülekezetek és a világ elveszendő népeinek szükségletei, a szaporodó alkalmak, melyek a föld minden részében igényeiket támasztják, saját szükségünk tudata s teljes képtelenségünk, hogy ezen kínálkozó alkalmakat mérlegeljük, arra indítanak bennünket, hogy szíveinkben és ezen konferencia összes határozataiban Istennek helyet adjunk.

Vezető legyen mindannyiunk elméjében az a tudat, hogy mint Isten népének vezetői gyűltünk itt össze. Ez a tudat uralkodjon minden helyzetünkben s összes ügyeinkben, mely figyelmünket igényli. Kezeinkben félelmetes kötelezettségek vannak, azonban Isten ügyének érdekei csak akkor vannak biztonságban nálunk, ha engedünk az élő Isten Lelkének s szolgálatunkat az Ő befolyása uralja.

Alapszövegünk szerint gyülekezésünk megállapított szándéka Isten felmagasztalása. «A népek fejedelmei (vezetői) gyülekeztek össze, mint Ábrahám Istenének népe... magasságos Ő igen.»

Szárazon és vizen utaztunk a föld határaitól és Ő megtartott bennünket. Ezen nagy Észak-Amerika összes részeiből Isten kegyelmes gondoskodása és védelme hozott össze. Szándékaink egyek. Egy a tárgyunk is: Felmagasztalása Istennek, a mi Urunknak és Mesterünknek. S tárgyunkat el kell érniük, — vagy nem érjük el annak a népnek szemében, melyet vezetünk. Óh, töltsé be nagy bátorság és bőséges öröm derék szíveiket, midőn figyelnek bennünket, határozottan elérve nagy és mindenekfelett fontos célunkat.

Olvassom a 48. zsoltár 13. versét:

«Vegyétek körül a Siont, kerüljétek meg azt.»

Ez az, amit tényleg tenniük kell a következő 19 nap alatt. Körül kell venniük a gyülekezetet, megkerülni azt, nagyságát megmérni, tartósságát megfigyelni s kiterjesztésére terveket fektetni, hogy elérjen az összes helyekre, hol emberek találhatók. Ez az, melyre meghívtak ma este benneteket: «Vegyétek körül a Siont, kerüljétek meg azt.»

Menjünk vissza az 1853. évhez s akkor azon

Hírek a generálkonferenciáról.

Kedves Testvérek!

Bizonyára kellemesen érint benneteket, hogy oly sok örömteljes arcot láthattok a milwankei kiküldöttek fényképén. Ezen testvéri és örömteljes szellem jegyében folytak le eddig az összes összejövetelek és tanácskozások.

Spicer atyafi egyhangúlag ismét meg lett választva. Hálaadás lehetünk Istennek, hogy egy olyan vezetőt adott nekünk, aki a kritikus helyzetekben, mikor határozott, erélyes és figyelmeztető szavakra van szükség, sem felejt el, hogy mindenben Krisztus szerelme szorongat bennünket.

Christián atyafi ismét az európai divízió vezetője lett; ugyancsak Ising, H. F. Schubert, Raft, Pedersen, Rasmussen, Weaks, Böx, Caviness atyafiak, valamint a többi eddigi tisztviselője az európai divízióknak megmaradt tisztségében.

G. W. Schubert atyafi a generálkonferencia titkárául lett meghíva Washingtonba, míg P. Drinhaus atyafi az európai divízió belmisszió titkárául lett megválasztva. A további lehetséges változásokról a későbbi jelentések tudatni fognak benneteket.

Ezen soraimmal én is kénytelen vagyok elbúcsúzni tőletek, mert C. K. Meyers és B. E. Beddoe atyafiak mellett engem is a generálkonferencia titkárául választottak meg. Ha ezen Washingtonba való áthelyezés némely külső kényelmetlenséggel jár is, az arra való kilátás, hogy új beosztásomban ismét alkalmam lesz felvenni az érintkezést a soha el nem feledett külmisszióval, a fentemlített nehézségeket teljesen háttérbe szorítja.

Érzelmileg természetesen nem könnyű Európának Istenhozzádot mondani; de jellemző gyülekezetünk szellemére azon fáradozás, hogy a világmű vezető bizottságába — mint Spicer atyafi mondja — minden oldalról új vért vezessenek, tekintet nélkül a nemzetiségre és barátságra.

Alulírott egy szívélyes «Isten veled»-et mond az összes k. testvéreknek egy mielőbbi — legalább látogatásszerű — vizontlátás reményében.

Milwaukee, 1926 június 4.

Testvéretek az Ur művében
E. Kotz

Önmegtagadó-hét 1926 augusztus 1—7.

Az európai divízió bizottsága arra kérte a belmisszió-osztályt, hogy emlékeztessünk ismét az egész területen a közelgő önmegtagadó-hétre. Kedves testvéreink esodálatos áldozatkészsége folytán, dacára a nem éppen rózsás általános pénzügyi helyzetnek, a bizottság úgy gondolta, hogy elsősorban a biztos fizetésű munkatársakhoz kell fordulnia, s ezért e hetet a

„fizetett alkalmazottaink és munkásaink önmegtagadó-hetének“

nevezte el. Természetesen összes testvéreinket szívesen látjuk, hogy tehetségük szerint ők is részt vegyenek ebben. Az összegyűjtés történjék az imanapi adakozásokhoz hasonló ünnepélyes módon szombaton (augusztus 7-én) minden egyes gyülekezetben.

Talán helyénvaló itt ismét arra a hangulatra rámutatni, amely ez évben Glandban üléselő divízió-bizottságunkat uralta. A testvérek egy része azt gondolta, hogy nem lesz tanácsos ez évben is megtartani az önmegtagadó-hetet. De midőn a rendelkezésünkre álló pénzösszeg szétosztásáról tanácskoztunk, kitűnt, hogy az uniók költségvetését nemcsak alaposan redukálni kellett, hanem még ezen megnyírbált költségvetés is megszorításra szorult. Ilyen körülmények között a vezető atyafiak közül senki sem volt már amellett, hogy az önmegtagadó-hetet ez évben ejtsük el. Egyhangúlag elfogadtuk s minden jelenlevő unió-elöljáró megígérte, hogy egész erejével képviselni fogja ezt az unió-bizottságban. Ha nem fogadták volna el a tervet, sok munkásnak a könyvárúsítás révén kellett volna megkeresnie fizetésük egy részét. Sőt miután az önmegtagadó-hét terve el is lett fogadva, egyes területek még mindig arra kényszerültek, hogy munkásaiknak egy bizonyos időre a könyvárúsítást ajánlják.

Áldjon meg az Ur mindenkit, aki vidám önténtesség szellemében egyesül a munkásokkal és örvend annak, hogy ismét alkalma nyílik az Isten ügyének előmozdítására.

Milwaukee, Wisconsin, 1926 május 25.

Az európai divízió belmisszió osztálya.

ponton leszünk a mozgalom történetében, mikor az első munkások küldettek ki a hetednapi adventista-gyülekezet költségére. Itt állva, tekintsünk végig az évek sorozatán s látjuk a mozgalom terjedését, mely ma az egész világot átöleli.

Egy évvel később láthatjuk Michigan államban az első sátorgyülekezetet, mely a hetednapi adventisták által emeltetett az üzenet hirdetésére: figyeljünk sátormunkánk kezdetére s lássuk meg, hogy ma szóval és írásban az üzenet 252 nyelven hirdettetik komoly férfiak és nők serege által s az üzenet hangjai, mint hatalmas kórusé hatolnak el a föld legelzárta helyeihez. Az üzenetnek a sátorokban való prédikálása volt az évek folyamán a leghatásosabb eszközünk s lehetetlen hatása és befolyása elé nehézségeket gördítenünk. A sátorelőadások alatt megnyert lelkek gyülekezetekbe szerveztettek 1861 ben. Ebben az évben kezdődött a konferenciák megszervezése és két évvel később (1863.) a generálkonferencia szerveztetett meg.

Ennél a pontnál álljunk meg egy percre, mert járnunk kell Sion körül azon a helyen, ahol készülni kezdett világraszóló ténykedésére. Először is jegyezzük meg magunknak, hogy azon férfiak és nők, akik azon a konferencián megjelentek, nagyon egyszerű emberek voltak, — egyszerűek ruházatban, egyszerűek életükben, egyszerűek hitükben és istentiszteletük formáiban, de rettenthetetlen komolyak mindabban, amit tettek. Hat államból gyűltek össze, ú. m.: New-York, Ohio, Michigan, Wisconsin, Iowa és Minnesota. Hozzájuk hasonlított az a hely, ahonnan a mozgalom kiindult, azon kiterjedéséig, melyhez eljutott. Csak kevesen voltak s gyülekezésükön nem lehetett észrevenni egy oly mozgalom megindítását, mely világraszóló arányokat öltött s ténylegesen munkájával és hatalmával az összes nemzeteket eléri. Azonban abban a gyülekezetben, azon egyszerű emberek szívében ott forrongott az erőnek összes eleme és értéke, mely ezen mozgalomnak hatásosságot adott, összeköttetésben Isten szándékával az emberek iránt s hatásossá tette a mozgalmat ezen szándék kivételében a föld összes részein. Ők nagyon szorgalmas biblia-kutatók voltak. Imádkozó nők és férfiak szövetsége volt. Szünet nélkül munkálkodtak az ügy előmozdításán s buzgalmuk az üzenet hirdetésében utat tört magának az emberek szíveire, míg felkiáltottak: «Mit cselekedjünk?»

Ezek voltak a mozgalomnak elemei annak kezdetén s ezek azok az elemek, melyek munkálkodásától a mozgalom egész fejlődése függ mindaddig, amíg a Mester ismét mondani fogja: «Elvégeztetett.»

El tehát mindazon dolgokkal, melyek szíveinkből a biblia-tanulmányozást akarnák kilopni! El mindazon befolyásokkal, melyek életünkben az ima hangját akarnák elesztíteni! Es el a világi érdekek szellemével, mely gondolatainkból kiszorítani akarná az Isten művét és szolgálatát! Mert művünknek kezdetén ilyen ártalmas világi dolgoknak sem

része, sem helye nem volt abban, ahogy mai napig sincsen ezek részére hely mozgalmunkban. Azonban jobban, mint valaha, szükségünk van most azon lélekre, mely uralta az első generálkonferenciát s nem kevésbé, mint 1863-ban, kell a mostani gyülekezetnek is az Isten igéjét tanulmányozni s ugyanolyan kitartással keresni Istent s bírnia kell ugyanazt az önzetlen, mindent felemészítő komolyságot és buzgóságot, mely jellemezte a pionirküldötteket művünk kiindulópontján. Ó, bár adná Isten nekünk a pionirok lelkének lángját! Lássuk művünk kezdetének egy másik pontját: 1874 szeptember 15.-e volt, mikor id. Andrews J. N., első külföldi misszionáriusunk, elhajózott Európába.

Körülbelül két évvel fenti dátum előtt kezdtek a mozgalom pionirjai hirdetni, hogy ezen második adventi-üzenetet, a második adventi mozgalomnak kell az egész világra eljuttatni s Andrews testvér európai misszió-útja volt hitüknek első praktikus kifejezése és eredménye. Abban az időben a gyülekezet 7000 tagot számlált. Szegények voltak s nem volt semmi befolyásuk a világon. Valóban, midőn helyeinket ezen konferencián elfoglaljuk, teljes tisztelettel gondolunk azokra az emberekre, akik anyagiak teljes hiányában, 60 hazai prédikátorral — egyetlen külföldi missziómunkás nélkül — bátrak voltak hirdetni, hogy «az Isten országának ez az evangéliuma prédikáltassék az egész világon bizonyosságul minden népnek.»

A hitetlen világ gúnyolódott egy marék ilyen igénytelen nép határozatain. A világi egyházak csúfolódtak ezen alázatos vezetők kijelentésén s egyikük úgy nyilatkozott, hogy 144,000 évet igényelne annak keresztülvitele, amit indítványoztak. Nem tehetünk egyebet, minthogy esodálkozunk azon emberek bátorságán és állhatatos hitén, akik dacára a részvétlen keresztény világ csúfolódásának s az elzárkózott pogány világ ellenállásának, bátrak voltak prédikálni, hogy ez az üzenet a jelen nemzedék idejében elhat az egész világra. A pogány világ és a névleges kereszténység egyformán mondották: «Nem fog hirdettetni.» Pionirjaink válaszoltak: «Hirdettetni fog!» s hitüknek kifejezésül elküldték id. Andrews J. N. testvért külföldre, mint az elsőt a külföldi missziómunkások nagy táborából; s mi ma este a világ összes részeiből meggyőzően demonstráljuk, hogy valóban Isten kegyelmesen meghallgatta pionirjaink hitét és bátorságát. Kijelentették: «Isten országának ez az evangéliuma prédikáltatni fog az egész világon» s az egész világon mint előkészület az Isten művének lezárása előtt hirdettetett is s mi azért vagyunk ma itt az egész világról, tervezni Isten művének leendő befejezését.

1881-ben a generálkonferencián egy nagyon egyszerű ember volt látható, gyakran komoly tanácskozásba merülve a mozgalom vezetőivel. Hóna alatt állandóan két kis könyvet szorongatott. King A. György volt az illető, akinek szívét nyomta azon nagy teher, hogy ezt az üzenetet könyvalakban is

Útban az amerikai generálkonferenciára.

«Mily számtalanok a te műveid, Uram! Mindazokat bölcsen alkottad meg és betelt a föld a te gazdagságoddal. Ez a nagy és széles tenger! Itt vannak benne a megszámlálhatatlan csúszók; apró állatok nagyokkal együtt. Amott gályák járnak s cethal, amelyet azért formáltál, hogy játszadozzék benne.» Zsolt, 104, 24—26.

A fentebbi szavakat ezen utazásom alkalmával megtanultam helyesen értelmezni, és alkalmam volt Isten jóságát és nagyságát megcsodálni.

Pénteken, május 14-én d. e. 11 óra 30 perckor «Cleveland» nevű gőzösünk a nemzeti himnuszok hangjai mellett hagyta el a cuxhaveni kikötőt és siklott ki a szabad tengerre. A «Cleveland» egy kétszavas, 17,000 tonnás, 590 láb magas és 65 láb széles gőzös. Nagyszámú alkalmazottján kívül még több, mint 1000 utast képes felvenni. Szén helyett olajjal lesznek a kazánok fűtve. Négy óránként 22 tonna (1 tonna 1000 kg) olajat használnak el. Tizenhat csomó, vagy 25—26 km-es sebességgel utaztunk.

Miután május 15-én még Boulogne (Franciaország) és Southamptonban (Angolország) kikötöttünk és néhány utast felvettünk, a csatornán keresztül kisiklottunk a nyílt óceánra. Csakhamar eltűnt szemünk elől az utolsó szárazföldszegély is, és mi nem láttunk egyebet, csak vizet és az égboltozatot. Tiszta időben 27—28 km-nyire is elláthattunk.

Május 18-án, pénteken, a tenger hullámszani kezdett. Néha a hullámok elérték a 4—5 méteres magasságot is. Szerencsére ellenszelünk volt, úgyhogy hajónk csak kissé himbálódzott jobbra és balra. Bár ez még nem is volt viharos nevezhető, mégis számtalan utas volt kénytelen a tengernek a vámat megfizetni; tudniillik tengeribetegségbe estek. A hajó himbálódzásánál előbb egy rendkívül kellemetlen érzés lepi meg az embert. Egyesek ezt csakhamar megszokják, s szerencsére magamat is ezekhez számíthattam, mert — hála Istennek — én minden betegségtől ment maradtam. Éreztem kedves testvéreim imájának hatását és tapasztaltam Isten kegyelmét is.

Május 19-én, szerdán, a Golf áramba kerültünk (az Atlanti-óceán meleg vízáramlata). 21- és 22-ike közötti éjszaka elhaladtunk azon hely mellett, ahol a «Titanic» egy jégheggyel összeütközött és körülbelül 15 perc alatt legénységével és utasainak nagyrészevel együtt a tenger mélyére süllyedt. Mily tanulság ez számunkra!

Egy ritka szép és megható nap volt május 22-ike, szombat. Délelőtt Conradi atyafi tartott nekünk előadást Apcs. 15. fejezetéről, az első apostoli zsinatról. Délután pedig egy afrikai misszionárius előadását hallhattuk. A hajófedélzeten állva, a távolban többször láttunk cethalakat felmerülni a vízből. Szerettük volna ezen tengeri szörnyetegeket közelebről is megtekinteni, de azok nem merészkedtek a hajó közelébe.

Vasárnap, 23-án, a sűrű köd lassúbb menetre kényszerített bennünket. Rövid időközökben felhangzott a ködkürt hangja, hogy figyelmeztesse az esetleg ellenkező irányból közeledő hajót. Ezen köd rendkívül veszélyes a hajózásra és nem egy összeütközésnek volt már az okozója.

Bár általában jó utunk volt, mégis örültünk, midőn hétfőn, 24-én d. e. ismét szárazföldet pillantottunk meg. Délután 4 óra 30 perckor kikötöttünk New-Yorkban és lábainkkal amerikai területre léphettünk.

A Niagarán keresztül Battle-Creekbe utaztunk, ahol White testvérnő életének nagyrészt töltötte. Itt meglátogattuk White testvérnő sírját, aki férjével, egyik korán elhalt fiával és szüleivel együtt egy családi sírboltban nyugszik. Egy sima márványkő jelzi a sírboltot, míg az egyes sírokon levő jelzőablakokon az elhaltak neve és életkora van feltüntetve. A k. olvasó elképzelheti, hogy milyen gondolatok szállhattak meg ezen úttörő és isteneszköz sírjánál. White testvérnő halott, szelleme azonban tovább él Isten népe között iratai és könyvei által. Jel 14, 13.

Szerdán, május 24-én késő este végre megérkeztünk utazásunk céljához, Milwaukeeba s csütörtök este kezdetét vette a konferencia.

A konferencia lefolyásáról más helyütt részletesen olvashatunk majd. Eddig gazdagon megáldott bennünket az Ur. «Eben Ezer.» I. Sám. 7, 12.

Milwaukee, 1926 június hó.

Minck A.

kell a világban hordozni a könyvtáros-evangélisták által. Ezen férfinak komolysága által született meg művünknek ezen roppant hatásos ága. Ugyan ki mondhatta volna meg előre a konferencia résztvevői közül, hogy King Györgynek a hónap alatt szorongatott két könyvből s azon eszméből, melyet oly komolyan védelmezett, az összes országokban kiadóhivatalok fognak nyílni, s kifejlődik a mozgalomban egy ily nagyfontosságú önfenntartó-ágazat. Több, mint százféle emberfajból vannak könyvtárosaink, akik bejárják az egész földet, szét-hordván 53 kiadóhivatal 128 nyelvű termékét. Hiszem, hogy eddig egyetlen nép sem végzett ilyen munkát; s mégis, ha a mű kiindulópontját tekintjük, csak azt mondhatjuk, hogy fejlődése és hatása mind Istentől ered.

Testvéreim, vegyük körül Siónt és kerüljük meg azt s akkor azt a roppant benyomást fogjuk nyerni, hogy Isten vetette meg annak alapjait. Jelenléte, hatalma és vezetése tisztán látható minden ponton. S bár tisztán láthatókká lennének kezének nyomai mindazon, amiket ezen ülészek alatt végzünk!

Versünk maradványa felszólít bennünket, hogy «számláljátok meg tornyait», tényleg számláljuk meg az öröket s figyeljük meg őrhelyeiket.

1874-ben az összes örök mind az amerikai Egyesült Államokban voltak. Számuk összesen 60 volt. Ez 52 évvel ezelőtt volt. Megszámlálni a mozgalom tornyait és az örök őrhelyeit el kell mennünk a föld legvégső határáig s megtaláljuk őket az összes kontinensek, majdnem összes országában. Egy félszázad rövid ideje alatt az üzenet hírnökei az összes óceánokat áthajózták, tanulták egész tömegét a nyelveknek, nyertek nagy területeket, hatalmas intézményeket létesítettek, prédikáltak az üzenetet s nyertek hívőket, úgy, hogy Sion tornyai az ég alatt mindenütt láthatók, ahol az örök az evangéliumot hirdetik. Kerüld meg ezt az egész világot s mindenütt Sion őreinek kürtzavát hallhatod.

Megszámlálni a tornyokat vagyis az állomásokat, melyekről ma a gyülekezet munkáját intézzük, olyan nagy feladat, mely egészében túlhaladja erőmet s több időt venne igénybe, mint amennyivel rendelkezem. De napról-napra a kiküldöttek százai jönnek majd ide fel a szöszökre s elmondják majd azt a bámulatos történetet, hogy a világ minden részében mily hatalmas munka végeztetett. Ez a történet elvezet bennünket Európába, ahol ellenséges nemzetiségi törekvések közepette, nagy seregek nyertek meg hitünknek. Elvisz bennünket Ázsiába, ahol dacára a polgárháborúnak és faji gyűlöletnek, nagyobb tömegek, mint valaha, nyertek meg a pogányságból Istenhez. Elvezet minket a szigetekhez, ahol az üzenet a kannibálok százait menti meg. Látjuk Afrikát, ahol egész seregek jönnek a dzsungelből és őserdőkből Istenhez. Elvezet minket Délamerikába, ahol a pogány sötétségből és a pápai fennhatóság alól egész seregek ébrednek fel s foglalják el helyeiket az adventi gyülekezetben.

Számláljuk a mozgalom tornyait és bámuljuk az örök munkájának hatásosságát; de ahogy kitekintünk a vetésre s látjuk, hogy már fehérek az aratásra, sziveink mély vágyakozással kiáltanak: «Ébresz fel ó Urunk még több ily komoly munkást s küld ki őket az aratásba.»

Vegyük tovább a szöveget: «Jól nézzétek meg sáncait, járjátok be palotáit.» Kivánom, hogy e versnek hangsúlyára figyeljünk: «Jól nézzétek meg sáncait.»

Büszkén szemlélhetjük a műnek gyors növekedését és kiterjedett sáncait. S mindez egy félévszázad alatt. De amire legkomolyabban figyelniünk kell itt, az a még be nem fejezett feladat, a még nem érintett területeken élő milliók, akik Krisztus nélkül mennek veszendőbe.

Az elmúlt esztendőben a mozgalom egyik legmesszebb eső sáncán állottam, mely mögött 100 millió ember él pogány szükségében s nincs közöttük az igazságnak egyetlen képviselője sem.

1924 és 1925-ben, mialatt nagy pogány országokban voltam, gyakran hallottam a pogányok könyörgéseit, melyek oly sürgetőek voltak, hogy lelkembe azt a meggyőződést gyujtották fel, hogy a mozgalom sáncait nagyon ki kellene és ki kell terjesztenünk. Itt az idő, hogy a régi sáncokat kiépítsük és a mozgalom köteleit meghosszabbítsuk. Ezt kellene tennünk ebben az órában számos fontos és népes pontján a földnek. Tényleg, legalább a felerészben meg kellett volna tennünk ezt az említett helyeken az elmúlt néhány év alatt, de mi csak addig mehettünk el, ameddig eszközeink megengedték. Vonalainkat a sáncok azon pontjaira nyujtottuk, ameddig eszközeink fedezték az előnyomulást.

Midőn jól megnézzük Sion sáncait, azt a meggyőződést nyerjük, hogy a kötelek újabb meghosszabbítása csakis a mozgalom hazai őrhelyeinek határozott erősítése által lesz lehetővé. Tényleg testvéreim, ha szembenézünk a még érintetlen területek és meghívások problémáival, csakis a mi nagylelkű és hűséges hazai tagjaink biztathatnak bennünket. A távoli területek érdekeinek kiterjesztése és a gyülekezet befolyásának növekedése elválaszthatatlanul össze vannak kapcsolva egymással s a lelki győzelmek teljesen a hazai gyülekezetek hatalmától függenek.

Az érintetlen területekről hozzánk érkező meghívások a leghatalmasabb felhívást képezik, hogy nagyobb hűséget és mélyebb odaadást tanúsítsunk Isten ügye iránt úgy itthon, mint a külterületeken. Hogy megragadhassuk az egész világon kínálkozó alkalmakat az Isten ügyében, egyénileg szükségünk van új keresztségre a Szentlélek által. Művünk összes tárgyai lelkiek s azon férfiak és nőknek akik előre törtétnek az egész világon, hogy Isten művét vigyék, a Szentlélektől kell nyerniük az energiát és hatalmat. Minden helyen mindaddig örvendhettünk a Szentlélek jelenlétének és látható hatalmának, de hogy a művet a még érintetlen területekre is elvigyük és a munkát bevégezzük, ahhoz még

inkább s még nagyobb mértékben van szükségünk a Szentlélek hatalmára.

Testvéreim, a hazai őrhelyek megerősítése hatásosan fogja köteleink meghosszabbítását előmozdítani, de ehhez szükséges, hogy teljesen Istennel járjunk s szükséges hogy lelki színvonalunkat oly magasra emeljük, hogy életünk Krisztus teljes megismerése legyen.

Uj területek elérése hatásossá válik, ha a világot előkészítjük Urunk ezen második adventjére, azonban csupán felfelé való törekvésünk az, mely hatásosan köthet össze bennünket Istennel és az Ő szándékaival s tényleges tapasztalatokat teszünk a saját életünknek a második adventra való elkészítésében. Nagyok a szükségleteink anyagiakban, melyeket a nagyobb munka igényel. Persze szükségünk van pénzre s azon könnyítésekre, melyek pénzzel elérhetők, azonban sokkal nagyobb a lelki szükségletünk bőlesességben, mely nélkül az anyagiak legnagyobb bősége sem tehetne bennünket képessé Isten munkájának befejezésére. Elmegyünk az egész világra, de nem épen azért, hogy prédikáljunk egy üzenetet vagy tanítsunk tételeket, hanem azért, hogy keresztyénekké tegyünk embereket s előkészítsük őket az Istennel való találkozásra. Előttünk áll egy nap, melyen elváltoznak. Elő kell erre őket készíteni. Minden dolgok vége rohamosan közeledik. Embereket kell erre előkészíteni. Isten haragja fog kiöntetni a könnyelműek és készületlenekre. Intenünk kell őket, hogy ezt elkerülhessék.

A mi dolgunk, hogy az egész világra elvigyük ezt az üzenetet s ezen üzenetnek hatalma, mely megrendítette szíveinket, képes az embereket a világ kárhózatából Istenhez vezetni. Időnk későre jár, elintézetlen feladataink nagyok, a kínálózó alkalom nagy igényeket támasztanak s felhívunk bennünket, hogy jól megnézzük Sion sáncait s sorakozunk feladatunkhoz s az Ur segítségével törtessünk elő munkánkban, amíg az összes népek, fajok és nvelvek hallották az üzenetet és Urunk útja az összes országokban teljesen előkészített.

Azután int bennünket szövegünk: «járjátok be palotáit,» azon helyeket ahol erősen áll.

Ily tekintetek biztosítanak arról, hogy Isten velünk van. Ha az Ur nem lett volna velünk, nem fejlődhattunk volna. Ővé legyen a dicsőség mind ezekért. Minden reményünk és biztosítékunk a jövőre nézve Ő benne van. Vannak dolgok, melyeket nem végeztünk helyesen a multban. S nincs biztosítékunk, hogy a jövőben jobban fogunk cselekedni, csakis ha törekszünk, hogy Isten által tökéletesben használtassunk fel, és a következő vers biztosít arról, hogy: «Bizony ez az Isten a mi Istenünk mindörökké, Ő vezet minket mindhalálig.»

Igy testvéreim visszatérhettek területeitekre azzal a biztosítékkal, hogy aki elhívott titeket az veletek van. Ausztrálázsiai testvéreink visszatérhetnek az Ujhebridák kannibáljaihoz vagy a Salamonzigetek emberevőihez erős meggyőződéssel, hogy az az Isten, aki felállította Siont s építette tornyait s

kiterjesztette sáncait, velük van. Misszionáriusaink visszamehetnek Afrikába azon biznysággal, hogy amikor a dzsungelek pogányainak lelkéért dolgoznak, az az Isten, akinek őrállói, az Ő szolgálatuk hatalma.

Testvéreink visszamehetnek Délamerikába s Isten által óvák lesznek a pogányok szívei, tudván azt, hogy Jézus aki parancsolta, hogy ezen embereket keresztyénekké tegyék, velük van. S mi itt, akik szembeszállunk egy nagy világmű problémáival, végezzük el összes munkánkat ezen Istennek biztósítékában bizva, hogy az aki általunk a világ minden részében csodákat művelt, itt van velünk s vezet bennünket.

«Bizony ez az Isten a mi Istenünk mindörökké, Ő vezet minket mindhalálig!» Engedjük meg, hogy ez így legyen, hogy önző szíveinket neki önzetlenül alárendeljük az Ő nevéért!

Csütörtök 1926 május 27.

A generálkonferencia elnökének jelentése.

Spicer W. A.

Amikor a régi Izrael összegyűlt Jeruzsálembe a meghatározott ünnepeken, azt mondták, hogy feljöttek «az Ur elé». Ugyanígy mi is feljöttünk a világ végeiről ide, erre a 41-ik generálkonferenciára, hogy összegyűljünk «az Ur elé». Megígért jelenlétét igényeljük mi is. Vessük le saruinkat. Mert a konferencia ideje s ez a hely számunkra «nem más, mint az Isten háza, a mennynek kapuja».

Gyülekezeteink és testvéreink előtt, kiknek hasonló szükségleteik, megalázzuk szíveinket mint konferencia s kérjük Istent, hogy kimélje meg népét s ne adja örökségét gyalázatul ebben az időben, amikor a Mindenható kívánsága, hogy az egész emberiség előtt megmentő hatalmát újól megnyilatkoztassa.

Reánk van bízva az a határozott adventi üzenet, hogy: «készítsünk elő egy népet az Urnak» s mi mint munkások és kiküldöttek együttesen imádkozunk Istenhez, hogy tartson távol tőlünk minden érdemtelen gondolatot s minden gonoszt s segítsen nekünk, hogy a nép előkészítésében segíthessünk.

A régi Izrael is örömmel gyűlt az Ur elé. Mi is örömmel jöttünk ide. Látom testvéreim arcán az odaadó testvériség örömét. «Valóban közösségünk van az Atyával és az Ő Fiával, Jézus Krisztussal.» Hála Istennek, hogy láthatjuk, hogy mily jó, hogy közösségünk van egymással. Szükségünk van egymásra. Senki sem bír azzal az adományal, hogy egyedül haladjon. Isten vezet egy mozgalmat. Mi testvéreinktől bátorítást és tanácsot nyerünk. Nincs az adventi néphez hasonló nép s nincs hasonló kötelek munkások között, mint közöttünk, munkatársak között. Mily igaz ez: «Ha pedig a világosságban járunk, amint Ő maga a

világosságban van: közösségünk van egymással és Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.»

Csődálatos az a testvériség, melyet ez az üzenet eredményez az összes országokban. Ez az itteni képviselőtestület sokkal több nyelvet és népet számol, mint az a konferencia, melyet egykor Jeruzsálemben tartottak az Apostolok cselekedeteinek 15. fejezetében foglalt jelentés szerint. Mi mind egy néppé lettünk. Bár sok nyelven beszélünk, de mindannyian a «boldog reménység» nyelvén szólunk.

Ma az összes országokban élő testvéreinkhez üdvözlésünket küldjük. Imádkozunk az összes képviselt államokért, békéjük és boldogulásukért. Baxter Richárddal együtt mondjuk:

«Atyámé mind az egész föld;

Az Ő napja, szeretete sugárzik rajta szét.»

Előttünk, hetednap adventisták előtt csak egy dolog létezik: befejezni a művet, melyet Isten bízott reánk s az ítélet órájáról szóló üzenetet elvinni az összes néphez, nyelvhez és fajhoz.

Az aratás záróideje szorongat minket. Konferenciánk ezen kezdőnapjaiban is érezhetjük azt a sürgetést, hogy végezzük élénken és gyorsan dolgunkat, hogy a munkások visszatérhessenek területeikre s helyezték a gyülekezetek szívére újjal a világmű terhet s prédikálják az üzenetet, melynek még több lelket kell nyerni, akik segítsenek a terheket emelni s az üzenetet siettetni. A régi területek kiáltása így hangzik: «Több szombattartót itthon s több miszionáriust künn!» S ahogy ti, a távoli területek kiküldöttjei, nekünk itt kifejezitek ez új idők szükségleteit és alkalmait, szíveitek honvágygal telnek meg, hogy aratótársaitokkal együtt legyetek, akiket otthon hagyatottak dolgozva a fehér földelken.

Azonban szükséges, hogy ide összegyűljünk. Amily mértékben szélesedik a munka mindenütt e földön, annál lényegesebb, hogy a képviselők egyesüljenek a generálkonferencián, ahogy láttuk az apostoli időkben. Ki kell cserélnünk egymással tapasztalatainkat s tanácsot kell adnunk és elfogadnunk. El kell érnünk ezen adventi mozgalomban az egész világon azt a szellemet és célt, mely a profétikus idő beköszöntése alkalmával 1844-ben a mennyből létrehozta azt.

Diodorus görög történetíró elbeszéli, hogy két művésztestvér hogyan készített el egy híres szobrot. Egyikük Famosban, a másik Efezusban dolgozott. S amikor a részeket összeállították, a szo-

bor úgy nézett ki, mint egyetlen ember munkája. Mindkettő pontosan a minta szerint dolgozott. Mi Krisztusért dolgozunk, elszórtan a föld színén. Azért jöttünk ide, hogy újjal együtt tanulmányozzuk az isteni mintát, az Isten műve számára. Ha a munka a földön elvégeztetik, mint egy harmónikus egész lesz láthatóvá, az élő Krisztus hatalmát és jelenlétét sugározván a maradék gyülekezetben, összegyűjtetvén az összes nemzetek közül. Krisztus teste egyetlen egész. Lehetetlen, hogy független tagokkal bírjunk, vagy a múltól független munkát tudjunk végezni Krisztus ügyében. Az egyes tagok egymással harmónikusan együttműködnek, kiki a maga részével hozzájárulván az egyetlen egészhez.

Mi, a generálkonferencia hivatala, tanuskodhatunk ezen világmű egységességéről. Isten vezetett bennünket az uniók és divíziók tervében. Hálát adunk Istennek a terhek elosztásának munkatervéért, mely a felelősségeket szétosztja, de azért egységes és központosított az adminisztrációja, úgy hogy az egyes divíziók egymással szoros összeköttetést tartanak fenn egyesülve a műben. Mennél erősebb egy-egy divízió, annál inkább igényeli az érintkezést a központtal, azért, hogy erejére annál inkább támaszkodva, a közös tervet jobban kidolgozhassa. Egyik terület sem végezheti be előbb munkáját, míg a másik el nem készült.

Ez az együttes tanácskozás volt művünk ereje. Krisztus lelke a tanácsnak lelke, akiről mondatik: «Kinek neve hivatik csodálatosnak, tanácsnak.» Krisztus földi munkáját jellemző lelkülről beszél Ésaiás próféta:

«Tanácsnak és hatalomnak lelke, az Ur ismeretének és félelmének lelke.» Mennél nagyobb az értelem és tudás, annál nagyobb a hajlandóság, hogy a hasznosítható tanácsok világosságában járjunk. Az Ur adta meg nekünk szervezetünk formáját s mindenki, aki hivatalos felelősségeket hord, részesül a testvérek tanácsában. Van tekintélye Isten gyülekezetének. Azonban nem egy ember értelme uralja a szervezetet bármely ágát a gyülekezeti vezetőtől számítva a konferencia elnökéig, hanem a tanács tekintélye. A tanácsok megfelelő testülete vagy bizottsága ad tanácsot, Isten félelmében van tehát legyőzhetetlen tekintély Isten gyülekezetében. A jövődőlés lelkének tanácsát jó, ha mi tisztviselők megszívleljük: «Ne zárjuk el értelmünket a tanács elől. Terveinkben, melyek által a művet előrevisszük, értelmünket egyesítenünk kell. Kedveljük a bizalom lelkét

Spicer atyafi, a generálkonferencia elnöke.

testvéreink bölcsességében. Készséggel kell fogadnunk munkatársaink tanácsait és intelmeit. Isten szolgálatával összeköttetésben egyénileg is realizálnunk kell, hogy egy nagy egésznek részei vagyunk.» (Bizonyosságok prédikátorok számára 500. oldal.)

A lefolyt négy év alatt munkatársaim iránt érzett bizalmam megerősödött. Részünkre, régi munkásokra nézve nagy öröm volt látni fiatal embereket, akik növekednek erőben, hogy felelősségeket hordozhassanak. Tegyük meg egyenként minden tőlünk telhetőt, hogy embereinkben az erőt és tapasztalatokat kifejlesszük.

Ha körülnézünk magunk körül a világban, csak akkor érthetjük meg, hogy miért szól így

«Legyen áldott az a kötelék, mely szíveinket keresztényi szeretetben egyesíti.»

1923-ban a Milvaukeei tanácskozás jelszava volt a jobb gazdálkodás és nagyobb egyszerűség úgy a munkások, mint a nép életében és összes gyülekezeti kiadásaink és terveinkben. Ilyképen takarítsunk meg eszközöket, melyeket a misszió előmozdítására kell fordítanunk. A könnyelmű költsékezés századában puritán egyszerűségekre kell törekednünk, mert különben a világ sohasem fogja elhinni, hogy a vég elközelgett.

1924-ben a Des Moines-i tanácskozás emelte az evangéliumi pénzügyek színvonalát s újabb pénzforrások után láttunk, hogy intézményeinket a

Üdvözlét a gyülekezetekhez.

Midőn ezen konferencia alkalmával örvendünk művünknek az egész világon tett előhaladásán, gondolataink gyülekezeti testvéreinkre irányulnak, akiknek hűsége és önfeláldozó együttműködése tette lehetővé fejlődésünket és a lelkek aratását. Munkátok, imáitok, önfeláldozásaitok és a műnek bőkezű támogatása Isten áldásával egyesülve tette ezt a haladást lehetővé. Hűségetek erősíti szíveinket és mélyebb odaadásra szólít bennünket. Ma tehát az egész földön levő hiveinknek üdvözlétünket küldjük. S amint elküldjük ezen üzenetünket, mely újlag biztosítja testvéreinket szeretetünkről, kijelentjük, hogy szívünkben mint Isten művében foglalatoskodó munkatársak szeretetet érzünk egymás iránt, és azon kívánságot, hogy Isten tisztítson meg minden bűntől és hibától és képesítsen bennünket mindjobban az Ő szolgálatára a lelkek megnyerésében s Krisztus művének mielőbbi befejezésében.

hozzánk az üzenet: «Tartsatok össze, tartsatok össze». A bizonyosságok ezt mondják: «Együtt tanácskozzatok!» s ezt hangoztatta az angyal többször egymásután. A helyi gyülekezetek tartsanak szorosan össze a helyi konferenciákban, az egyes konferenciák az unió összes konferenciáival, az erősebb segítvén a gyengébbet. Mindegyik uniónak szüksége van a másik unió lelkesítő kapcsolatára, mely a tanácskozásokban való összejövetel által létesül, míg nagy divízióink a tengereken át fognak kezét egymással, felismervén a testvériség áldott szövetségét a szolgálatban, melynek mindaddig erősödnie kell, míg a mű befejezést nyer. Énekelnünk kell a föld határain e világ konfliktusainak és nemzetiségi ellenségeskedéseinek zaján keresztül:

terhektől mentesítsük s tehermentesen fenntarthatjuk. Másszóval: tegyük szabaddá eszközöket, hogy az érintetlen területeken lelkeket menthessünk.

Az 1925-iki utolsó tanács jelszava volt a munkások és nép között a teljes szívű s határozott tisztaság színvonalának emelése, gondolván ama napra, melyen elmondatik a megtisztított gyülekezetéről, hogy: «nem megyen be abba tisztátalan vagy körülmetéletlen», mely után «a föld határai meglátják a mi Istenünk szabadítását».

Hallani fogtok jelentéseket, melyek szíveiteket megrázzák. Ez utolsó négy év a lelkek oly leartásáról fog beszámolni, tartalékaink oly emelkedéséről s a mű oly kiterjedéséről, aminőt eddig egyetlen négyéves periódusunk sem hallott. S mi csakis

a tényeket jelentjük. Isten népe és a munkások künn a földeken, akiket Isten felhasznált, hogy kvéiket behordják. Istené legyen a dicsőség.

Mennyire örül minden jó hívó a jó jelentéseknek. Testvéreim, Isten kiönti Lelkét minden testre. Nagy terveket kell fektetnünk Istenért s nagy dolgokat várhatunk tőle. A jövődölések Lelke mondotta: «Most van az ideje, hogy várhatjuk az Ur színétől a felüdülést. Figyeljünk Isten gondviselésére, mint a régi Izráel, kik szintén vartak a megadott jelre.»

Testvéreim, világosan láthatjuk az isteni gondviselés jeleit, úgy Észak-Amerikában, mint az összes országokban. Különösen pedig a közelmúltban megnyitott területeken, ahol milliók várnak a sötétben. Mennyei segítőink járnak szerte és segítenek gyors munkánkban. Teljesen Krisztustól és a Lélek hatalmától függve, összes rendelkezésünkre álló eszközeinkkel együtt cselekednünk kell.

A mai napra szól a mi üzenetünk. Szeretném bemutatni, hogy az igazság tantételei éppen a jelenkor szükségletét elégítik ki. Isten mindezt előrelátta, amikor Jelenések 14. fejezetében lefektette az ítélet órájáról szóló üzenetet. A püspöki egyház missziómunkásnője jelentette ki nekem, hogy tökéletesen hisz abban, hogy Isten a heted-napi adventistákat felébresztette arra a misszióra, hogy a hitelenség eme jelen napjaiban Isten igéjének szintiszta igazságait hirdessék.

Isten szolgája így szólott:

«Ismételjétek, ismételjétek ez üzenetet, ezek voltak a szavak, melyeket újból és újból hallottam.»

Köszönjük Istennek a szombat igazságát, a nagy prófétai igazságokat és az egész hármass angyal üzenetet, — Krisztus utolsó üzenetét — az utolsó óra számára.

Krisztus közeli eljövetele, kulcsa minden üzenetünknek.

Köszönjük Istennek az elmúlt években tett fejlődésünket, különösen hálásak vagyunk a lelkek aratásáért 1914 óta, amikor is többen közülünk azt hittük, hogy a nagy háború biztosan akadályozni fogja művünket. Ehelyett azonban művünk annyira előrehaladt, mint addig soha. Nemcsak a világ, hanem mi is új fejezetet kezdtünk. De a múltat ne vegyük mérlegelésünk alapjául. Isten karjának erejét sokkal hatalmasabban kell megnyilatkozva látnunk. Ezért szüntelenül kell imádkoznunk. S meg is fogjuk látni. Az idő követeli. Egy népért, mely mindenre kész az Ő hatalmának ezen napján! «Akarunk Uram» legyen imánk, «de tanítsd meg akaratunkat, hogy miként legyen még cselekvőbb és bizodalmasabb».

A felüdülés ideje, midőn keresnünk kell az Urat. Esőért imádkozunk lelkeink részére ezen késői eső idején, azért, hogy még több lelkeket nyerjünk meg. A késői eső ideje egyuttal a rostálás ideje is. Virasszunk örködünk a már megnyert lelkek felett, hogy el ne ragadtassanak. Minden gyülekezetre kiöntetett a közbenjárás lelke a szivességnek és sze-

mélyes szolgálatnak lelke a tagok között, akik küzdenek a nyáj minden egyes tagjának megtartásáért a megpróbáltatás ezen idejében. Sokan elhagyják a gyülekezeteket. Szolgálatlalt és imával küzdünk ezen veszedelem ellen.

Vezetőnk, a Krisztus nevében felhívjuk összes híveinket, hogy hordják szíveiken a konferenciák és misszióterületek még munkálatlan részeit.

Felhívjuk ifjúságunkat, hogy adják magukat Krisztus szolgálatára. Felhívjuk iskoláink összes tanítóit, hogy az ismétlés időszakát egy alkalomnak tekintsék s egy lépéssel tovább menve készítsék elő az ifjúság szívét és lelkét az előttük fekvő munka elvégzésére. Összes iskoláink, szanatóriumaink és kiadóhivatalaink mottója az legyen:

«A munkásoknak ilyen seregével, mint a mi ifjúságunk, — helyesen vezetve, — gyorsan elvégezhetők a keresztfeszített, feltámadt és eljövendő Megváltóról szóló üzenet hirdetését, az egész világon.» Tanácsok tanítók részére 555 oldal.

Bárhogyan is, de több munkást kell kiküldetnünk. Bárhonnan is, de újabb tartalékokat kell nyernünk. Az egyesült gyülekezetnek kell ezert imádkozni, dolgozni és áldozni. Isten fakasztani fog ígérete szerint a pusztában forrásokat. Vezetni fog oly gyors utakon, melyekről még nem tudunk, de amelyek szikrái már itt-ott láthatók ahogyan a munkások a nép között annak színvonalát emelik. Egyetlen dolgot kell tennünk. Nem fog jönni hozánk az égből egy újabb idegen más üzenet. Ugyanazon üzenet, mely felépítette ezt a művet, fogja azt befejezni is. Csak előre kell haladnunk és mindig előre, prédikálván az «örökkévaló evangéliumot» szemeinket Istenre és az Ő végtelen hatalmára irányítva.

Figyeljünk a mennyei szózatra, mely mindnyájunknak adatott s ezen misszió divízió kiküldöttjeinek, egy oly időben, amikor úgy látszott, hogy korlátolt erejűnkkel nem mehetnek tovább a már megkezdett területeken.

Az ige azonban épen az 1926 évi generálkonferenciának szól. Figyeljünk: «Mégis Vezérünk, ki sohasem tévedett, azt mondja: Előre! Lépjete új területekre. Emeljétek fel minden országban céljaitokat!» (Bizonyosságok VI. kötet 28. old.)

Halljátok ismét a mennyei szózatot:

E szavakat hallottam: «Erősítsétek meg az előörsöket; hű örszemek áljanak a föld minden részében.» Ez az isteni terv a mű befejezésében. A történelem szerint egy küzdelemben a kisebb nemzet nyert, de nem azért, mert több embere lett volna, hanem azért, mert a kellő helyeken volt több embere. Nem elegendő, hogy csak munkálkodjunk. Az sem elég, hogy lelkeket nyerjünk s növekedjünk létszámban. Emlékezetünkben kell tartanunk azon tervet, mely befejezi az egész művet s az utolsó lelket is megnyeri. Köteleinket az összes területeken meg kell hosszabítanunk, még ha lehetetlennek látszana is. Az előörsöket előrébb kell tolnunk, ha lehetetlennek is látszana. A mi Istenünk-

nél nincs lehetetlen. A vöröstenger meg fog nyilni előttünk, ha hitben nyomulunk előre. Ha csak kis gyertyák égnek is az összes országokban, ha az üzenet minden nemzetnek bizonyosságul hirdettetett, eljő a vég. Isten és angyalai fognak ebben segíteni. Ha a tanubizonyások elhangzottak, Isten gyorsan vezetheti az összes kereső lelkeket a világosságához. Gedeon harci terve a miénk is. Erőnkét ki kell terjesztenünk a szélrózsa minden irányában, csekély eszközeink dacára is, s egyik ország után a másikat s egyik nyelv után a másikat kell átdolgoznunk.

Valóban csodálatos, hogy az előrsők vékony ösvényt jelző vonalai, hogyan nyulnak be nagy kontinensek belsejéig. Gyorsabban megy a munka, mint gondolnók. Allandóan csodálkozunk kell. S mialatt nagyobb dolgok után vágyakozunk, Isten őrizzen, hogy azok közé tartozzunk, «kik nem látják, ha a jó elérkezik».

Isten befejezi művét hatalommal, ha néhányan nem is látják, keresve a messze távolban valami nagyobb látványosságot. Isten segítsen mélyebb odaadásra bennünket és adjon terveket, hogy a munkálatlan területeken gyorsabban előnyomulhassunk. A helyzet egyetemleges cselekvésre szólít fel, egyetemlegesen nagyobb áldozatokra az adventi nép részéről.

Sok hű teherhordozó atyánkfíát és testvérnőket veszítettük el. Neveiket szeretettel emlékeztünkben tartjuk. Lelkületük olyan volt, mint ama ősi rabbié Jeremiásé, aki mondotta:

«Ha eltemettek, adjatok lábaimra cipőket s adjatok botot kezembe, hogy amikor a Messiás jön készen legyek.»

Ezen adventi zarándoktársaink hamarosan fel-támadnak, hogy bevonuljanak a szentvárosba az összes korok üdvözültjeivel együtt.

Midőn szünetet tartunk, hogy azokról emlékezzünk, kiknek közösségét most nélkülöznünk kell, de akiknek élete lelkesít bennünket, ismét halljuk a mennyei szózatot:

«Boldogok a hallottak, akik az Urban hálnak el, igen, mondja a Lélek, mert megnyugszanak fáradalmaiktól, cselekedeteik pedig követik őket.»

Az ő Istenük a mi Istenünk leszen, Ő a mi Istenünk mindörökké s vezetni fog bennünket azon a rövid uton, amely még hátra van. 1913-ban a generalkonferenciához intézett utolsó üzenetében White testvérnő, mint Isten ősz szolgálója, a következő bucsúszavakat mondotta:

«A viharok növekedni fognak; de mi, kik hiszünk Istenben bátorítsuk egymást. Szinvalunkat mindig feljebb emeljük, feltekintve Hozzá, hitünk szerzőjéhez és befejezőjéhez. Álmatlan éjszakáimon felemelem szívemet imában Istenhez, Ő megerősít engem s biztosít arról, hogy úgy itthon, mint a távoli területen szolgálóival van. Bátorítást és áldást érzek, hogy Izráel Istene vezetni népét s velük lesz mindvégig.» (Generalkonferencia jelentés 1913. 164. oldal.)

Ámen. Mi hisszük ezt. Mi örvendünk ebben.

Látjuk ezt minden országban. Ülésünk első teljes napja óta a bátorság szózatát küldjük a híveknek úgy itthon mint a távoli országokban. Bátorság az Urban, testvéreim, bátorság az Urban.» Ő vezeti az adventi mozgalmat s a mű mindvégig erősödik. Követjük Vezérünket. Amint hallani fogjuk napról-napra, hogy miként önti ki Szentlelkét szenvedő területekre, imádkozzunk; «Mireánk szolgálóidra és szolgálólányaidra is Oh Urunk, öntsd ki a Te lelkedet.»

Minden hívőnk, aki olvassa ezen jelentéseket imádkozzon velünk és értünk. Amily bizonyos, hogy midőn a prófétai óra ütött 1844-ben az élő Isten létrehozta ezen adventi mozgalmat, oly bizonyos, hogy Ő bevezeti népét az ígért földjére rövid utazás után. Vezérünk felhívására az összes testvéreinkhez küldjük azt a felhívást, hogy Illés lelkével és erejében törjünk előre azzal az üzenettel, «mely kép s egy népet készíteni az Urnak.»

1926 május 28.

Tanulságok a mult tapasztalataiból.

Wilcox F. M.

«És emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Ur a te Istened . . . hogy megsanyargasson és megpróbálgon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben; vajjon megtartod-e az ő parancsolatait vagy nem?» Mózes V. 8, 2.

«Semmitől sem kell félnünk a jövőt illetőleg, csak ha elfelejtünk az Urnak útját, melyen vezetett bennünket s tanításait multunk történetében.» Whitené: «Életrajzok» 196. oldal.

Összegyűltünk itt egy nagy világkonferenciára. A területekről és intézményeinkből férfiak és nők letéve nehéz terheiket, eljöttek ezen gyűlésre, hogy az elmúlt négy év tapasztalatait szemléljék, Isten gondviselését emlékezetükbe idézzék, hogy tanulmányozzák a gyülekezetek állapotát s hogyan lehetne ezen állapotokat feljavítani s terveket fektetni az üzenetnek a jövőben leendő hirdetésére.

Isten csodálatosan gondoskodott gyülekezetéről a legutóbbi generalkonferenciái találkozásunk óta. A nagyvilágot átölelő területeinkről mindenünnen a győzelem hangjai hallatszanak. Örvendünk ezen fejlődésnek. Hálát adunk Istennek, hogy a felhő és tűzoszlop ma is vezeti Izráel seregeit, úgy, mint a multban. Hálát adunk Istennek ezért a derék népért, a hű és igazszívű testvérek ezreiért, akik ezt a fényes előmenetelt lehetővé tették.

Isten vezet egy népet — (nem üres beszéd)

Nem szimpatizálunk mozgalmunk ellenzőinek támadásaival, hogy Isten elhagyta népét. Nem szimpatizálunk azzal a kijelentéssel sem, hogy ezen mozgalmat egy másik mozgalom kiszorította s hogy Isten új gyülekezetet ébreszt, mellyel az igazság zászlaját végdiadalra viszi. Az Ur szolgálója mondotta:

«Istennek van a földön gyülekezete, mely az

Ő választott népe, mely megtartja parancsolatait. Ő vezet — s ez nem üres kiáltás — itt egyet, ott egyet, hanem egy népet.» *Rewiew and Herald* 1893 szept. 12.

E ismerjük, hogy Krisztus mai gyülekezete nem felel meg az isteni követelményeknek, gyakran gyenge és tehetetlen törekvéseiben emberi gyengeség és hibák folytán. Így volt ez a régi Izráellel is. S mégis, mikor Isten ellenségei megkisérelték népét megátkozni s a bűnös, elesett próféta átkot szeretett volna mondani Izráel seregeire, isteni sugallat folytán kénytelen volt kijelenteni:

«Ime parancsolatot vettem, hogy áldjak; ha ő áld, én azt meg nem fordíthatom. Nem vett észre Jákóbban hamisságot és nem látott gonosságot Izraelben. Az Ur, az Ő Istene van ő vele; és királynak szóló rivalgás hangzik ő benne.» IV. Mózes 23, 20. 21.

A gyülekezetről az Ur szolgálja kijelenti:

«Bizonyítom testvéreim előtt, hogy Krisztus gyülekezete bárha gyenge és hibás is, az egyetlen a földön, melyre Isten a legbensőbb figyelmét árasztja.»

«Vegyétek tekintetbe testvérek, hogy az Urnak van egy népe, választott népe, saját gyülekezete, saját vára, melyet fenntart a bűnberült lázadó világban; s az a szándéka, hogy ebben az egyházban sem más tekintély, sem más törvény ne legyen, csak egyedül az Övé.» (Bizonyosságok a prédikátoroknak.)

És így, kedves testvéreim, nincs okunk sem zavarra, sem csüggedésre. Teljes bizalmunk van abban az üzenetben, melyet hordozunk s ezen mozgalom győzelmében. Mialatt azonban Izráel végső győzelmében optimisztikusan bízunk, nem szabad felednünk azon állapotokat, melyeket a gyülekezetekben szemlélhetünk s melyek komoly megfontolásra adnak okot. A jelen állapotokkal szembe kell néznünk, hogy bölcsen tervezgessünk a jövőt illetőleg. Szükségünk van a gyülekezetek állapotának megállapítására azért, hogy azt megjavíthassuk.

Ma reggel tanulmányozni akarom a szívemet terhelő s Krisztus egyházát fenyegető veszedelmeket, melyektől nekünk, mint vezetőeknek, óva kell intenünk a gondjainkra bízott nyáját, nehogy a gonosz befolyása alá kerüljenek. Különféle veszélyek fenyegetik a gyülekezeteket. Ezen rövid tanulmányomban csupán néhányat fogok felemlíteni a legfontosabbak közül.

A jólét veszélye.

Már beszéltem Isten művének előmeneteléről s ez az első veszély, melyre figyelmeztet felhívom. Az egész emberiségnek eddigi történelme igazolja, hogy a jólét egyúttal veszélyt is jelent. Az a veszély fenyeget, hogy a siker óráiban elfeledkezünk sikerünk Adójáról s úgy érezzük, hogy saját emberi erőnkkel értük el az eredményt.

A múlt összes nagy reformmozgalmaiban a pionirok elhunytá után visszaesés állott be, mert

eltértek a régi elvektől s az igazság egyszerűségétől. A régi Izráelről mondatott:

«És a nép az Urat szolgálta Józsuének egész életében és a véneknek minden napjaiban, akik hosszú ideig éltek Józsué után, akik látták az Urnak minden dolgait, melyeket cselekedett vala Izráellel.»

«És támadt más nemzetiség ő utánok, mely nem ismerte sem az Urat, sem az ő cselekedeteit, melyeket cselekedett Izráellel.» *Birák* 2. 7. 10.

Mi, kedves barátaim, felkeltünk s elfoglaljuk az atyák helyeit ezen második adventi-mozgalomban. Adja Isten, hogy a multak tanulságait meg szívleljük s hogy elérjük az atyák eszményeit, kötelességtudásban, önfeláldozásban és egyszerűségben. Amint Isten szolgálja kijelentette: «Semmitől sem kell félnünk a jövőt illetőleg, csak ha elfelejtünk az Urnak útját, melyen vezetett bennünket s tanításait multunk történetében.» Ha elfelejtjük ezt a tanítást, akkor Isten elvet bennünket s mások, kik későbbben váltak hívókká, kiveszik kezünkből az igazság fáklyáját s viszik végső győzelemre.

A kényelem veszedelme.

A második veszély, melyre felhívom figyelmeztet, szorosan összefügg a sikerrel, ugyanis a kényelem veszedelme. Különösképen azokhoz szólok, akik nagy világterületeinken jólétben élnek. Bőségünk van és fölöslegünk. Kényelmes otthonaink vannak, jó ruháink, a táplálék bősége s modern kényelem. Adja Isten, hogy ezen kényelem s bőség ne azt eredményezze, amire Sodoma tapasztalata tanít. Sodoma bűne volt «a kenyér bősége», mely fényűzést és erkölestelenséget eredményezett.

Salamon király életében, amikor béke és jólét töltötte be az országot, a következő jelentést olvashatjuk:

«És Júda és Izráel megsokasodott, olyan sok volt, mint a tenger mellett való fűvény, ettek, ittak és vigadtak.» I. Kir. 4. 20.

A kényelemnek ez az állapota készítette elő az azt követő nagy hanyatlást Isten választott népe között. Szívleljük meg a multnak ezt a tanítását.

Fennáll az a veszély, hogy korunk szelleme elbizakodottá, költekezővé tesz bennünket, úgy személyes tapasztalatainkban, mint a mozgalomban kifejtett munkánkban. Fel kell ismernünk, hogy sáfárjai vagyunk tulajdonainknak, szorgalmasan tanulmányoznunk kell, hogy miként szoríthatjuk lejjebb személyes és családi kiadásainkat, miáltal nagyobb összeget szánhatunk az evangéliumi üzenet számára.

A világiasság veszélye.

A világiasság veszélye Krisztus gyülekezetében minden időkben fennállott. Az előkészület ide-

jében élő gyülekezetnek a Mester a következő in-
telmet küldi:

De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor
meg ne nehezedjék a ti szívetek dobozódásnak,
részségnek és ez élet gondjainak miatta és
váratlanul reátok ne jöjjön az a nap.» Lukács
21. 34.

Bármennyire fájlaljuk is ezt a tényt, de be-
 kell vallanunk, hogy ugyanaz a szentségtelen be-
 folyás, mely körülöttünk a nagy egyházakban a
 lelki hanyatlást előidézi, megtámadja igen nagy
 mértékben tagjaink életét is. Mint régen Jozafát
 rokonságot kötött Áhábbal, sok hetednapí adventi-
 tista is rokonságot köt a világgal. Erkölcsi hanyat-
 lás látható sokak életében. Növekedésben van ifjú-
 ságunk soraiban az az irányzat, hogy világiakkal
 kötnek házasságot. Lépések tételtek oly irányban,
 hogy házasságok csakis a bibliában foglalt okok
 miatt legyenek felbonthatók. Sokak otthonában az
 egészséges életmód szabályait nem veszik figye-
 lembe. Világi irányokat és szokásokat követünk s
 sokan lépést tartanak az állandóan váltakozó divat-
 tal. Világi sportok nyernek híveket közülünk. Test-
 véreink közül többen üzleti társasviszonyban álla-
 nak világiakkal, akik üzleteiket szombaton is foly-
 tatják.

Sokan igen könnyen veszik a szombat meg-
 tartását. Kezdetét nem ünneplik imával s elhanya-
 golják az istentiszteletet a családokban. Az időt
 eltöltik autózással, regények olvasásával, rádió-
 hallgatással, mely időt a Biblia s a jövendölések
 lelke által írt könyvek tanulmányozásával kellene
 eltölteni. Ezen helytelen állapotoknak fel kell ráz-
 niok azokat, akik szívükön viselik Izráel érdekeit.

Nem hagyhatom jóvá egy adventista prédiká-
 tor kijelentését, melyet nemrég hallottam, hogy
 a helyzet változott s a menny nem kívánja azt
 mitőlünk ma, amit követelt tiz, tizenöt vagy ötven
 évvel ezelőtt. Ez egy végzetes csalás és veszélyes
 tanítás. Isten változhatatlan s egyenlő jellembeli
 magaslattal követel minden időközön át s tőlünk sem
 követel kevesebbet, mint a régi Izráeltől. Elvárta
 tőlük, hogy elzártan éljenek s ne számíttassanak a
 népek közé. Ugyanezt követeli a lelki Izráeltől.

Nem kell meglepődnünk a helyzeten. Nyertük
 azt a tanítást, hogy a vég elközeledtével a gyüle-
 kezetben felnövekedik egy világias osztály, mely a
 végső küzdelemben Isten és igazsága ellen fognak
 harcolni. Másrészt tudjuk, hogy egy igaz és meg-
 próbált nép fogja az evangélium egyszerűségében
 és az igazság hatalmában Krisztust és jövetelét
 köszönteni. Ez a megróbáltatás órája. Az elválasztó-
 vonal láthatóvá válik a Krisztus gyülekezetében.
 Mialatt látunk gondtalan és részvétlen tagokat,
 hála Istennek látjuk a hűségeseket is s Isten sze-
 mében ezekből áll az Ő igaz Izraele.

A világi rendszerek követésének veszélye.

A világiasság veszélyéhez társul, hogy átvesz-
 szük művünkbe a világi rendszereket. A törekvés

e világában a lelkieket és erkölcsieket a durva
 anyagiasság kiszorítja. Jól tesszük, ha mérlegeljük,
 hogy és mennyiben uralkodik ez a lélek egyéni
 életünkben vagy gyülekezeti ténykedésünkben.

A központosítás veszélye.

Az igazságok könyvében és a Bizonyosságok
 által gyakran óv bennünket Isten a központosítás
 veszélyétől. A központosítás a világ szelleme; az
 elszorítás az evangélium szelleme. Amikor a jeru-
 zsálemi gyülekezet központosította magát, Isten
 szétszórta őket üldöztetés által.

A jövendölés lelke gyakran int bennünket
 ezen veszélytől, Jeruzsálem központ építésétől; a
 tagok és tartalékok központosításától, épülettömbök
 halmazásától, s különféle érdekeknek egy helyre
 való csoportosításától; ahelyett, hogy sok kis in-
 tézményt és kis központokat létesítsünk. A nagy
 tűzkár, melyet Isten reánk bocsátott évekkel ez-
 előtt, ezt az utasítást kívánta hangsúlyozni. Tanul-
 mányozzuk az utat, melyen Isten eddig vezetett s
 utasításait tartjuk emlékeztünkben. Ezt az elvet
 fel kell ismernünk s érvényesítenünk, de nemcsak
 az itthoni viszonyokban, hanem a világ összes terü-
 letein alakítandó összes intézményeinkben. Ezt az
 elvet érvényesítenünk kell azon viszonylatban is,
 hogy arányosítsuk a honi terület túlsúlyban levő
 tartalékjait a misszióterületek kiáltó hiányaihoz.
 Területünk a világ.

Ismerjük fel kötelességünket az egész világgal
 szemben s alkalmazzuk terveinket e konferencián
 ehhez mérten.

Az önzés veszélye.

A jelenben még egy másik veszély fenyeget,
 miként a kiválasztott 12 apostolt, akik versengtek
 az elsőségért. Bizonyos mértékben minden egyház-
 ban feltalálhatjuk ezt. Ez a bűn féltékenységhez,
 irigységhez s keserű viszálykodáshoz vezetett. Ha-
 sonló gyümölcsöket fog hozni ma is, ha létrejöttét
 megengedjük.

Nem engedhetjük meg Isten művében, hogy
 nem-keresztény rendszerrel hivatal biztosítsák.
 Helytelen dolog, hogy akár a szombatiskolában, a
 gyülekezetben, a helyi konferencián, unió konferen-
 cián vagy a generálkonferencián befolyások működ-
 jenek mások rovására, hogy magunkat vagy bará-
 tainkat helyezzük felelős állásba.

Nem engedhetjük meg a részrehajlás szelle-
 mét. A korinthusi gyülekezetben néhányan Pál,
 néhányan Apollos pártján állottak. Pál apostol azo-
 kat, akik ilyen lelkiületet tanúsítottak, «testieknek»
 nyilvánította. Szükségük volt arra, hogy a kegye-
 lem munkálkodjon szívükben. Pál és Apollos semmi-
 nek tartották magukat. Ők csak eszközök voltak,
 akik által Isten e földön művét elvégeztette.

Igy van ez ma is. Isten dicsőségét kell keres-
 nünk s nem egyének dicsőségét. Ha mindenki ön-

magánál jobban fogja becsülni felebarátját, s ha mindenki úgy tekint testvéreire, mint akit Krisztus vérén vásárolt meg s mint az Ur családjának gyermekére, akkor nem fog oly befolyásokra törekedni, hogy testvérét letörje s helyette magát emelje magasabb állásba.

A prédikációk változó hangsúlyának veszélye.

A nagy keresztény egyházakban a prédikációk hangsúlyában változás állott be. A bibliai igazság alapjait ma már kevésbé ismerik. Ahelyett, hogy az idealizmust prédikálnák, szép kifejezésekkel, szónoki tudással és gyönyörű szóvirágokkal, elfelejtettek prédikálni a bűn ellen s felmagasztalni Krisztust és igazságát, mellyel az evangélium szolgálja tulajdonképpen megbízott. Adja Isten, hogy mi ne változtassunk prédikációink súlypontjain. Isten nem azért hívott el, hogy szép idealizmust vagy vallásbölcseletet, meséket vagy képzeléseket tanítsunk. Arra hívott el bennünket, hogy a világgal egy határozott megmentő-üzenetet közöljünk. S tart-suk emlékezetünkben kedves munkatársaim, hogy ez képezi szent megbízásunkat.

Isten szolgálja arra figyelmeztetett bennünket, hogy veszélyes a prédikátoroknak a jelenvaló igazság fontos tárgyai helyett lényegtelen tárgyakkal foglalkozni. Ilyen fontos tárgyak a 2300 év, Isten parancsolatai, Jézus hite, Dániel és a Jelenések jövődölései. Máté ev. 24. fejezete, Krisztus második eljövetele, Isten törvényeinek fontossága és igénye, az Ur szombatja, mindezek központja azonban Krisztus, s ezeket kell hangsúlyoznunk prédikációinkban.

Ezen alapvető igazságok prédikálása hozta létre gyülekezetünket. Valóban létünknek nincs más alapja. És hisszük, hogy gyülekezeteinket a jelenben semmi sem tudja annyira buzdítani, mint ezek a nagy élő igazságok. A világ történelmének jelen korszakában ezek képezik «az eledelt kellő időben». Ezek az elvek tettek bennünket hetednapi adventistákká s tartanak is meg azoknak.

Mialatt azonban a gyülekezeteket ellátjuk «eledellel kellő időben» fel kell ismernünk annak szükségességét, hogy gyülekezeteinket önfenntartó egységekké neveljük, hogy a prédikátorok szabadon vihessék az üzenetet oda, ahol még nem hallották. Szükséges, hogy némely gyülekezetnek legyen pásztor. Ez a helyi viszonyoktól függ. De vigyázzunk a növekvő «rendezett pásztorkodásra» és tartsuk szabadon prédikátorainkat amennyire lehetséges az új területeken végzendő tiszta evangéliumi munka számára.

A megosztott szolgálat veszélye.

Krisztus prédikátora szent munkára hivatott el, mely hivatás nem tűr megalkuvást a világgal vagy világi anyagi érdekekkel. Prédikáljátok az

igét; tápláljátok Isten nyáját, ezen két nyilatkozatban megtaláljuk a prédikátorok isteni megbízását. Amiként a gyülekezet szolgál anyagiakban a prédikátoroknak, a prédikátoroknak viszont lelki táplálékot kell nyújtani Krisztus gyülekezete számára «eledelt kellő időben». Ezt csakis akkor teheti, ha szívét és életét a szolgálatnak szenteli. Az apostol így nyilatkozik:

«Egy harcos sem elegyedik bele az élet dolgaiba, hogy tessenek annak aki őt harcosná avatta.»
2. Tímóthens 2, 4-

Amikor régen a leviták a szent szolgálatot otthagyták s kiki zöldjét művelte, Izraelben az Istentisztelet hanyatlott; s ha manapság elvárjuk, hogy Isten gyülekezete nagy lelki haladást tegyen s pünkösdi áldásban részesüljön, akkor elsősorban nekünk Krisztus prédikátorainak kell az önfeláldozás és odaadás példáját mutatnunk; ha ezt, mi a vezetők, a nyáj pásztorai, megtesszük, akkor hiszem teljes szívemből, hogy a nyáj követi vezetőjét.

Örömmel hisszük, hogy csak igen kevés prédikátorunk ossza meg szent hivatását. Hálát adunk azonban Istennek az odaadó önfeláldozó férfiak és nőkért úgy itthon, mint a külterületeken, akik mindenüket ráhelyezték a szolgálat oltárára s akiknek szeretete és hűsége viszi előre az üzenetet.

Veszély, hogy inkább emberi, mint isteni erőben bizunk.

Egy másik veszély mely fenyegette a multban a mozgalmat és fenyegeti a jelen órában is, hogy anyagiakban bizunk, emberi hatalomban, tudásban, saját tisztaságunk és beosztásainkban, a szervezetben, határozatokban és célokban, ahelyett, hogy Isten végtelen hatalmában biznánk, mellyel a ránk bízott művet befejezhetjük.

Mert nem emberi erő vagy hatalom, nem tervek, bármily jól átgondoltak legyenek is s nem a gyülekezet kerekeinek működése, mely bevégzi a művet, hanem a lélek kerekében, az isteni energia, mely nélkül az összes emberi törekvések hatástalanok.

«Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez, nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék» Ef. 2, 8. 9.

Üdvözülünk hit által, nem cselekedetekből.

Azokhoz szólok, akik hosszú éveket töltöttek a Mester szolgálatában. Tudom, hogy mibe került ez a népszerűtlen vallás, elfogadni a szombat megtartását. Tudok azokról az áldozatokról, melyeket a mű fenntartásáért hoztatok; Isten is tudja mindezeket. De sem a fáradozás, sem az áldozatok, az elszenvedett üldözések, mindezek nem elegendők azon jellemhiány pótlására, mely jellem egyedül állja meg a próbát Isten előtt. Ő mondja: «De nagyon valami panaszom ellened mert az első szeretetedet elhagytad» s mily igaz ez sok hetednapi-

adventistát illetőleg napjainkban! Híveink buzgalma és komolysága mellyel elfogadtuk ezt az áldott igazságot, eltűnt s helyét közömbösség foglalta el. A régi zsidókhoz hasonlóan sokan összetévesztik a gyülekezet vallását, s a mozgalomtól nyert buzditást a személyes keresztény tapasztalatokkal. A zsidókról Krisztus napjaiban elmondották, hogy beutazták a szárazt és a tengert, hogy egy pogányt zsidóvá tegyenek. Ők megtizedelték a kőményt az ánist és a mentát. Hol volt mégis a hiba? Ők elhagyták ami fontosabb a törvényben «ítéletet, kegyelmet és irgalmasságot.» A Mester kijelentette, «hogy ezeket kell cselekedni s amazokat sem elhagyni.» Máté 23, 23.

Misszió működésünk kiterjed az egész világra. Mi tényleg átutazzuk a tengert és a szárazt hogy embereket az Ur Jézus Krisztus megmentő ismeretére hozzunk. A dollárok ezreit fizetjük be a gyülekezet pénztárába mint tizedet és áldozatokat. Ezeket kell cselekednünk, de oh emlékezzünk meg arról, hogy ezek önmagukban nem üdvözítenek. Élünkben a szív munkájának kell meglátszani. Birnunk kell az ítélet és irgalmasság erényeivel.

Isten felhívása szolgálóhoz.

Ha tekintetbe vesszük a veszélyeket, melyekkel a gyülekezetnek időnkben szembe kell nézni s nagyszámú tagjainkat, de különösen az ifjúságot mely könnyen enged a gonosz csábító befolyásának; elegendő okunk van, hogy leboroljunk imában esdve segítségért. Valóban ez az igazi tapasztalat, melyre felhív bennünket Isten igéje ebben az órában. Különösképen hozzánk, prédikátorokhoz a nép vezetőihez intézte az Ur azon ígéretet, melyek megírtak: Joel 2, 12—17.

Imádkozunk Istenhez, hogy kimélje népét. Mialatt örvendünk az evangéliumi üzenet haladásán, tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy elvigyük azt a föld végső határaihoz.

Az igazság és jogosság színvonalát nem szabad lealacsonyítanunk, vagy megalkudnunk a gonosszal. A Mester szellemében hangosan kell kiáltanunk s nem kimélnünk, megmutatni népünknek hűneit s Izrael házának törvénytelenységét. Itt az idő, hogy intsük a bűnt s Krisztus gyülekezetét felhívjuk az igaz élet új tapasztalatához.

Őrizzük a törvénykönyvet.

Mint vezetőknél szükségünk van arra, hogy különösképen ügyeljünk Isten előtt lelki állapotunkra. Napról-napra élő tapasztalatokat kell tenünk az Urral, nekünk ismernünk kell bűntől megmentő hatalmát az Urnak, hogy hatásosan prédikálhassuk azt másoknak. Példaképei legyünk a nyájnak hűségben, odaadásban és önfeláldozó szolgálatban. Mint gyülekezetnek mint munkásoknak szükségünk van arra, hogy megújult szorgalommal forgassuk Isten ígését s Szent lelkének bizonyosságait.

Jósiás király idejében Izrael lelki állapota nagyon gyenge volt, a templomban heverő törvénykönyvet megtalálták, melynek tanításait elfelejtették. Hiszem, hogy jelen óránknak legkiáltóbb szüksége a törvénykönyv megőrzése. Tanulmányozzuk szorgalmasan az Irást és a bizonyosságot s lássuk meg, hogy miben tértünk el az isteni mintától s lássuk meg, hogy művünkben melyeket iskoláink, szanatoriumaink, kiadóhivatalaink, és konferenciáink képviselnek, hol hiányzik az összhang az isteni mintával s azután Isten félelmében teljes szívvel térjünk vissza ehez a mintához. Ez a mi egyedüli biztonságunk, ez a mi erőnk és bölcsességünk.

Izrael hűségesei.

Hála Istennek kedves testvéreim, ha szemléljük a gyülekezetek állapotát, nem kell elcsüggednünk. Jákob Istene a mi menedékünk Hangsúlyoztuk a bennünket fenyegető veszedelmeket s kimutattuk gyülekezeteinkben a hibákat, de ez ne tegyen minket pesszimistákká. Mert «nem mind Izrael kik Izraelből valók», «Isten nem vetette el az ő népét, melyet ismert. Nem tudjátok mit mond az Irás Illésről? mint könyörög Istenhez Izrael ellen, mondván: Uram, megölték a te prófétáidat s lerombolták oltáraidat, én egyedül maradtam meg s engem is halálra keresnek. De mit válaszol neki Isten? Meghagytam magamnak hétezer embert, akik nem hajtottak térdet a Baálnak. Eképen azért most is van maradék a kegyelemből való választás szerint.» (Róma 9, 6; 11, 2—5.

Nem hunyhatunk szemet az uralkodó állapotok felett, de mialatt számításba vesszük az istenteleneket és közömbösöket, örvendjünk a hűséges tisztaszívű híveink áldott közösségének, akik szintén bánkodnak a helyzeten velünk együtt. Önfeláldozásuk és munkájuk árán az évek folyamán fentartották a mozgalmat s annak hirdetésére odaadták gyermekeiket, akik Krisztusnak kiváló szolgálatot tesznek.

Isten örizzen, hogy mialatt a gyülekezetekben a bűnt szemléljük, ne vegyük tekintetbe a jót, ne hogy azt a benyomást keltsük, hogy a maradék gyülekezet Babilonná lett. A felhőoszlop még vezeti Isten népét. Ő jót beszélt Izraelről s beteljesíti ígését. Dolgozzunk együtt isteni tervével és szándékával. Intsük a bűnt, javítsuk a hibákat s hívjuk a könyelműeket új keresztényi élethez.

Isten biztosítja törekvő szolgálóit!

«Erre buzgó lön az Urnak szeretete az ő földre iránt és kegyelmezett az ő népének. És megtudjátok, hogy az Izrael között vagyok én és hogy én vagyok az Ur a ti Istenetek és nincs más! És soha többé nem pironkodik az én népem.»

Az Ur a mi világosságunk.

A sötétség közepette a világosság felé kell fordítanunk arcainkat. Beszélünk kell reményről és hitről s remény és hit fakad majd újból szíve-

Az európai divízió jelentése.

Christian L. H. alelnök.

inkben s azok szíveiben akik hallgatnak bennünket. Istené e küzdelem! Ő a reménytelen helyzetet csodálatosan megváltoztatja, ha bizunk hatalmában. Az Úr szolgálja mondotta:

«Forduljatok az Úrhoz reménység foglyai. Kérjétek az élő Istentől erőt. Megingathatatlan alázatos hittel higgyétek az ő megmentő erejében. Krisztusból ered az üdv élő folyama. Ő az élet forrása, minden hatalom az övé. Ha hittel ragadjuk meg erejét, a legreménytelenebb helyzetet is csodálatosan megváltoztathatja. Meg fogja tenni neve dicsőségéért. Isten felhívja a hűségeseket, hogy reménységet szólnak a hitetlenek és reményteleneknek. Segítsen az Úr, hogy segíthessünk egymáson s megpróbáljuk őt élő hitünkkel. Bizonyosságok 12. oldal.

Tudjuk, hogy mielőtt Isten csapásai kiöntetnének a földre, az Úr népe az apostoli időkre emlékeztető istenes életet fog élni. Isten Lelke és ereje kiöntetik népére. (Küzdelem az Igazságért 464 old.) Ez az a magas eszmény, melyet el kell érünk s dolgozzunk annak beteljesüléséért.

Ima és Szentlélek.

Végeredményben összefoglalva: nagy szükségünk van a Szentlélekre. «Ha ezt az áldást hitben elnyerjük, ez az összes áldásokat magával hozza» Keressük kegyes jelenlétét, nem azért, hogy mi felhasználjuk, hanem, hogy ő használjon fel bennünket vagy szándékának kivételében életünkben és a világon. Csak a Lélek erejével győzhetjük le a bűnt szíveinkben. Csakis az ő erejében végezhetjük be a reánk bízott missziót.

Mennyire szükségünk van az isteni erő ezen segítségére konferenciánk munkájában. Határozatokat hozunk melyek befolyása az egész világra elhat. Ügyvivőket kell választanunk a következő négyéves időszakra. Ezt a konferenciát sok ima kell, hogy jellemezze és komoly könyörgés, a Szentlélek vezetéséért.

Gyakran beszélünk az ima szükségességéről összejöveteleinken, de félek, hogy gyakran többet beszélünk az imáról, mint imádkozunk. Órákat töltünk különféle eljárások bölcsességének megbeszélésével. Összemérünk logikát logikával, észt észszel s értelmünk előhaladásával vonunk le következtetéseket; de mily kevés időt töltünk keresve a Szentlélek vezetését.

Mialatt e konferencián a különböző problémákkal küzködünk, vajjon ne emlékezzünk-e meg erőnk forrásáról, vajjon ne szakítsunk-e időt, nemcsak ügyeink kezdetén, hanem mindenkor, amikor az alkalom kívánja, hogy térdeinkre essünk s tőle kérjünk útmutatást? Ha ezt tesszük szívünk őszinte szándékával, önzetlen lelkülettel Istennek alárendelvény magunkat s készséggel követve az utat, melyen ő vezet bennünket, akkor hiszem, hogy az Úr lesz a mi bölcsességünk és igazságunk, szentségünk és megváltásunk. Bár bizonyulna a generálkonferencia ezen ülészaka Krisztus gyülekezetének történetében egy második pünkösdek.

A keresztény egyházat ázsiaiak Ázsiában alapították, de történelmének legnagyobb része európaiak által Európában játszódott le. Az adventi mozgalom Amerikában kezdődött, de legfőbb eredményei mégis Európában láthatók, mert meg kell emlékeznünk azon tényről, hogy a modern civilizáció eredetében, szellemében, formájában és történelmében mégis európai. 1914 előtt Európa volt századunk legnagyobb világtényezője s akkor állott hatalmának csúcsponjtján. Abban az időben Európa Amerikát még csak másodrendű fontosságúnak tekintette s alig vette számításba. Frank H. Simonds úr mondotta:

«Az európai szellem még az Egyesült Államokat sem tekinti másnak, mint európai gyarmatnak, melynek sem befolyása, sem világhatalma nincs.» Ma azonban Európa, mint fontos tényezőre tekint Amerikára s akár barátságos vagy más módon érzelmekkel, kénytelenek bevallani, hogy eljöhét annak az ideje, amikor Amerika lesz a világ színpadának központja.

Európa vérzón és kábultan áll ijesztő veszteségei mellett; az egyik nagy birodalma teljes kaoszban, a másik darabokra oszolva, mint «utód-államok», a harmadik lefogyva létszámában, leszegényedve s éppen csak kezdetén áll egy valamelyes rendezett állapotnak. Európa szociális és politikai rendszere a végsőig volt feszítve, miatt a régmúlt idők felhalmozott gazdagságait majdnem teljesen elpazarolta. De dacára nélkülözésének, a kereszténység zöme és szíve, úgy a protestánsok, mint katolikusok legnagyobb számban mégis Európában találhatók.

A legrégebb iskolák, a legerősebb egyházak a legmagasabb kulturával s a legjobban szervezett társadalmak mégis az európai államokban találhatók.

Mindezt tekintetbe véve, bizonyos, hogy európai művünk fontossága növekedni fog. A jövődölések lelke mondja:

«Elérkezett az idő, hogy Európában sokat végezzünk. Oly nagy munka, mint Amerikában végeztett, teljesítendő Európában. Látom, hogy Európa államaiban sok helyen világosság fénylett. Vannak helyek, ahol az Úr munkájának nincs kellő eredménye. Olaszországnak, Franciaországnak, Skóciának s még néhány államnak segítségére van szüksége. Ezen helyeken a munkát ki kell terjeszteni. Munkások szükségeltetnek. Istennek Európában élő népe között van elég tehetség, melyet az Úr munkáltatni kíván.» Bizonyosságok VIII. kötet.)

A generálkonferencia azon tervében, mellyel az európai divíziót a közelmúltban oly nagyszabásúan segítette, az isteni gondviselést látom. Ha bölcs terveket fektetünk s tényleg megfelelünk Isten várakozásainak, mint körültekintő misszió vezetők

Istennek nagy ügyében, akkor a jövőben is nagyobb összegeket fogunk megszavazni Európa részére s állandóan látogatgatjuk ezt a divíziót a legtapasztaltabb és legjobb férfaink által.

Európa Isten terve szerint ebben a mozgalomban nagy honi-alappá fog válni, ahonnan misszionáriusok s eszközök fognak küldetni a föld sötét részeire. Valóban máris ily alappá lett. Európa különös összeköttetést tart fenn Afrikával és Ázsia nagy részével. Valóban Afrikának legnagyobb része Európáé és Európa uralja azt. Franciaország, Belgium, Portugália és Olaszország óriási gyarmatokkal rendelkeznek; míg Anglia gyarmatai, bár kisebb kiterjedésűek, de nagyobb a kereskedelmük és népességük.

Van összeköttetés az anyaország és gyarmatai között, melyet emberek kik még nem láttak s nem tanulmányoztak gyarmat életet, nem vesznek észre. Csak Európa beszéli azokat a nyelveket, melyeket a gyarmatokon beszélnek s csak európaiak akik, uralják ezen óriási területeket, értik azok lakóinak lélektanát. Az advent-mozgalom megerősítése Európában Isten munkásainak bölcs terve.

Vágyakozás Isten után.

A közelmúlt évek politikai és társadalmi bizonytalanságai és zavarai Európában többé-kevésbé ismert dolgok s fatális vakság volna azt gondolni, hogy azok már megszűntek. Mult ősszel Locarnóban egy új konferencia eredményeként aláírtak jó néhány szerződést, melyek Európa békéjét — de különösen Francia és Németországét — volnának hivatva biztosítani. Ugy köszöntötték az eredményeket, mint «új történelmi korszak kezdetét,» «első tiszta jele az európai egészség visszatérésének» és mint a változás «Európa öngyilkosságából.» «Locarnó szelleme,» «a Locarnó-i béke» és hasonló agyontaposott frázisok. Ezen szerződéseket egyesülve a Népszövetséggel, oly eszközöknek vélték, melyek a háborút örökre lehetlenné teszik s megkezdődik a nemzetek igaz testvérisége. A tény az, hogy Európa teljesen kimerült a háborúban s oly veszélyesen közelgett a rettegett, végső és fatális katasztrófához, hogy örömmel üdvözölte a helyzet könnyebbülését.

Nekünk mégis bőséges okaink vannak hálásaknak lenni a tisztultabb és békésebb légkörért. Isten gondviselése, hogy ily látszólagos békének kellett eljőnnie. Ez a mi nagy alkalmunk az üzenet terjesztésére.

De bárki, aki Európában utazik, lehetetlennek tartja, hogy a locarnói egyezmény állandó gyógyulást biztosítson. Európa telve van összeesküvőkkel s a legkülönbözőbb tervekkel. Hogy mily kevés tényleges jóindulat található, ez megnyilatkozott ez év márciusában a Népszövetség ülésén. A sajtó mint «a modern idők legnagyobb diplomáciai összeomlásáról» beszélt. «Locarno szellemét», mint «kicsinyes veszekedéseket, lármás intrikákat és lealézott fogásokat» kinevezték. A Népszövetség vesztett színvonalából s Európa mind kevésbé hisz ezen tényleges segítségben, mely ebből a forrásból eredne. Bár mi ennek dacára sem osztjuk némely amerikai ujság sötét felfogását, a Népszövetség ezen utolsó ülésének eredményeit illetőleg.

Jelen világunk nagyjából pénz, ipar és kereskedelemről áll. Európában kétségbeesettek a gazdasági kilátások, mialatt az államférfiak, akikről segítséget várnak, politikát játszanak. A francia frank esik; a német munkanélküliség növekvőben van s ma már 1.800.000-re rug. Korunk szelleme nagy igényeket táplál az étellel szemben, költséges s munkakerülő. Az egy év előtti optimizmus eltűnt. A Dawes féle terv jól működött mindaddig, amíg Amerika kölcsönöket nyújtott Európának számlái kifizetésére; de mivel a kölcsönök megszűntek, sokan ellenzik e tervet.

Korunk képe nem biztató, csak egyetlen fénypontot veszünk észre mindenfelé s ez a vágyakozás Isten után. Igaz, hogy a tévtanok szaporodnak s hogy Sátán csalásai majdnem mindent elárasztanak. De Isten Lelke még nem vonult vissza, s sokan ke resik azt. Nem nagyon régen Anglia legelső államférfia ez mondta: «Egy dolog, melyre Angliának szüksége van, s ez a lelki ébredés. Ma inkább szükség van rá mint valaha. Hisszem, hogy eljő mert láthatók ennek előjelei.»

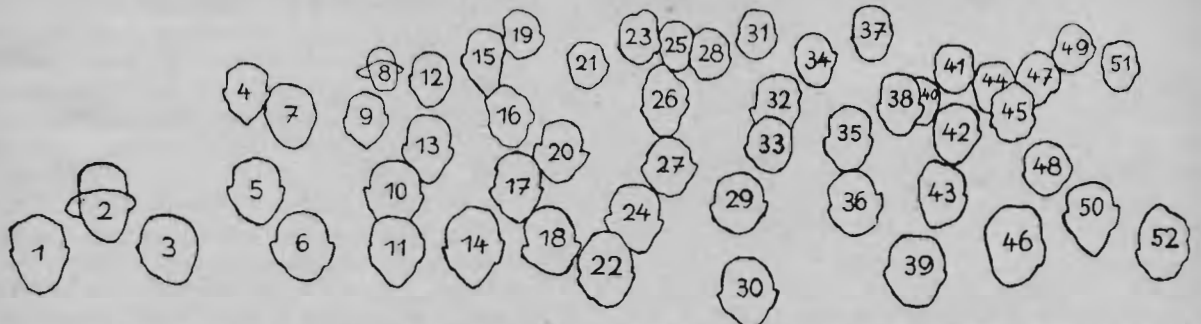
Az egyik legnagyobb napilap nemrégén így nyilatkozott: «Az emberek tudatában vannak lelki szenvedéseiknek, melyeket nem enyhíthet az anyagi biztonság. Valami van az emberekben, mely többet kíván, mint kulturát és tanulást. Mélyen a nevelés felszine alatt él a kívánság a lelki béke, nyugalom és hit után. Lehetséges, hogy nagy vallási ébredés előestéjén állunk.»

Saját tagjaink között is nagyobb összetartást és lelki erőt látunk. Ily időkben mint a mai, egyetlen segítségünk és reményünk a Szentlélek jelenléte.

Christian atyafi, az európai divízió vezetője.

Az európai divízió képviselői a generálkonferencián.

1 ?, 2 Conradi L. E. testvérnő, 3 dr. Conradi L. E., 4 Janert A. O., 5 Isaak J. D., 6 dr. Ruble, 7 Kotz E., 8 ?, 9 Lusky R., 10 Schildhauer O., 11 Motzer A., 12 Will T., 13 Drinhaus P., 14 Pedersen Chr., 15 Girou J., 16 Rieckmann K., 17 Mocnik A., 18 Giebel O., 19 Vollmer A., 20 dr. Michael, 21 Nord G. E., 22 Schuberth H. F., 23 Schilling J. H., 24 Demetresku J., 25 Toppenberg V. E., 26 ?, 27 Böx H., 28 Reden Chr., 29 Paulini P. P., 30 Christian L. H., 31 ?, 32 dr. Schubert P., 33 ?, 34 Keough, G., 35 ?, 36 Rühling R., 37 Minck A., 38 Seng G., 39 Conradi L. R., 40 Greaves R. S. testvérnő, 41 Greaves R. S., 42 Schubert G. W., 43 ?, 44 Cavineß L. L., 45 Baschir Abo Hasso, 46 Braun J., 47 ?, 48 Borle L. E., 49 Landeen W. M., 50 ?, 51 Rasmussen S., 52 Kapitz O.

A tagok száma.

Az elmúlt négy év alatt Isten megáldotta törekvéseinket új tagok nyerésében. Erről alanti adataink tanuskodnak.

Év	Tagok száma	Szaporulat
1922-ben	62831	4196
1923-ban	69305	6599
1924-ben	75422	6116
1925-ben	80469	5048
	összesen	21959

Négy év előtti jelentésünkben azon reményünknek adtunk kifejezést, hogy máig 80.000 tagja lesz az európai divíziónak. Hálásak vagyunk, hogy célunkat elértük, bár kívánnók, hogy még több drága lelket nyertünk volna meg Krisztusnak. Imádkozunk, hogy mihamarabb elérjük a 100.000 tag létszámot. A megnyert lelkek száma az elmúlt négy évben a külföldi területeken csekély volt, mivel a háború után előlről kellett kezdenünk. Bár jelenthettük

volna a pogány államokból a megtértek ezreit, de misszionáriusaink inkább alapos előkészítést kívánnak nyújtani a keresztség előtt.

Az Ur előtt minden lélek egyformán kedves, de egy divízió erejének mérlegelésénél nagy különbség, hogy a megnyert tagok pogány vagy civilizált országokból valók-e. A megnyert lelkek száma, tehát 21.959, majdnem kizárólag európai.

Az európai divízióban mindenütt feltaláljuk, mint ellenzőink mondják, a térítés lelkét, mely ténylegesen mély együttérzésről tanuskodik az elveszettek iránt, melyet hordozunk szíveinkben Jézus szeretete által. Nemcsak prédikátoraink, hanem népünk, is minden területen, kiveszi részét az adventi mozgalom győzelmének terjesztésében, új tagok nyerésében az Urnak. Hisszük, hogy ez a buzgalom műveink legnagyobb vagyona. Unió elnökeink fele s 107 konferenciánk összes elöljárói — három kivételével sikeres evangéliumi munkáról tesznek jelentést. Majdnem összes osztályaink vezetői idejük

legalább egyrészét új területek megnyerésére fordítják s prédikátoraink, ahelyett, hogy a gyülekezetekben pásztorkodnának, hatalmas evangelizáló munkát folytatnak. De az elveszettek megmentése érdekében még mélyebb érületet kell tanúsítanunk.

Munkások.

Jobban, mint pénzre s jobban, mint intézményekre van szükségünk tehetséges, lelkes munkások taborára. Az elmúlt négy év munkásairól a következő kimutatást nyújthatjuk:

Év	Prédikátorok	Könyv- árusok	Egyéb munkások	Összesen
1922	346	1012	602	1960
1923	361	913	634	1908
1924	385	1448	732	2565
1925	417	1411	800	2631

Európai munkánk legjobb kilátását képezi, hogy sokatigéző fiatal embereink nemsokára munkára készen állanak. Bár az intézeteinkben működő erőnket leszámítva, munkásaink száma 1960 ról 2631-re emelkedett, ez a szám mégis nagyon alacsony s egyáltalában nem elegendő. Oroszországban, melynek 42 millió civilizált katolikus lakója van — s a katolikusokból éppoly jó adventisták lesznek, mint a protestánsokból — csak négy prédikátorunk van. Oroszországban, hol 140 millió ember él, csak 48 prédikátort foglalkoztatunk. Egész Törökországban egyetlen misszióállomásunk van s ez a helyzetet a 13 milliót számláló Egyiptomban is. Szívünk ég, midőn a munkások ily nagy hiányát látjuk. Tényleg Európában legnagyobb szükségletünket képezi, hogy gyűjtsük és kiképezzük minden államban a bennszülött munkások erős taborát.

Nem csupán több munkásra, hanem jobb munkásokra van szükségünk, erős, kezdeményezni tudó s lelki erővel bíró emberekre, akik a kor magaslatán állanak, jó neveléssel bírnak, akik ismerik az Írásokat s prédikálják az üzenetet az isteni igazság teljes logikájával. Emberekre van szükségünk, akik, mint Keresztelő János, fénylő világosságok, emberekre, akik önzetlenek és hűek az adventi gyülekezetekhez. Titkáraink erősen dolgoztak, hogy munkásaink teljesítőképességét emeljék. Prédikátorok részére tanfolyamokat rendeztünk. Némely terület évek óta nem végzett hasonló munkát. Az olvasó tanfolyamokat s más segélyeszközöket népünk nagyon értékei.

Pénzügy.

Nem könnyű feladat egy nagy divízió pénzügyeit vezetni. Pénzalapunkat 35 különböző pénznemben kapjuk, míg fizetéseket 40 különböző valutában folyósítunk.

Alanti összeállításban láthatók az elmúlt négy év befolyt tizedei és az adakozások:

Tized:

1922-ben	426,354.47	dollár
1923-ban	471,254.56	«
1924-ben	837,990.23	«
1925-ben	1.021,055.29	«
Összesen	2.756,654.55	dollár.

Missziói adakozások:

1922-ben	201,539.75	dollár
1923-ban	230,925.24	«
1924-ben	434,920.59	«
1925-ben	474,883.91	«
Összesen	1.342,269.49	dollár.

Tekintve egyes országok bankjegy-inflációját, lehetetlen helyes összehasonlításokat tenni. Mondhatjuk, hogy a tized 1925-ben 1.021,055 dollár volt, míg 1922-ben csak 426,354 dollár. De ez az összehasonlítás nem helyes, mert 1922-ben értéktelen papírpénzzel dolgoztunk néhány államban. De még ha ezt tekintetbe is vesszük, szép gyarapodás mutatkozik úgy a tizedben, mint az adakozásokban. Ezek mellett Európában gyűjtöttünk a nyomdaalap javára 100,616.78 dollárt s nagyobb összegeket iskolák, kápolnák s egyéb alapok javára. Kedves híveink Európa bizonyos országaiban sok helyütt ténylegesen éhséget szenvedtek. Máshelyütt hiányos táplálkozásban szenvedtek. Az egész Európában híveink sehohsem közelítik meg azt a kereseti lehetőséget, mint amelyet népünk Amerikában, Ausztráliában vagy más országokban élvez. Adventista családok százai Európában heti 5—7 dollár keresetből kénytelenek élni. Mélyen érintett szeretetük ezen üzenet iránt. 2. Kor. 8. 2. 3. Amerikában ritkán látjuk az önfeláldozás azon példáit, mint Európában. Mindennek dacára mi mégsem tudjuk magunkat eltartani s a generálkonferencia nemeszívűen segítségünkre sietett. Nem azért kellett nekünk a pénz, hogy adósságokat fizessünk ki, vagy intézményeinket kisegítsük, vagy helytálljunk gondatlan kezelésért. Szükségünk volt a pénzre hűségesezhez tagjaink táplálására s hogy gondoskodjunk a lerongyolt, bár nemes és önfeláldozó munkásainkról.

Kápolnák szükségesegek.

A háború legsúlyosabb következménye a lakásinség. 1914 előtt Európából évente kb. 1 millió ember vándorolt ki Amerikába. A háború ennek véget vetett. 20 millió áldozata volt a háborúnak, éhségeknek és forradalmaknak, s dacára ezen rettenetes veszteségeknek, Oroszországot kivéve, Európa összes államainak lakossága megnövekedett. Hogy mi legyen ezen gyorsan növekvő népességgel, ez egy nehéz probléma.

A háború alatt és után Európában teljesen szünetelt az építkezés. Hiányzott a pénz és az anyag. Ennek következménye a lakásinség. Gyárak, üzletek és csarnokok lakásokká változtattak át.

Voltunk olyan városban is, ahol egy télen át 40,000 ember lakott vasuti kocsikban.

Munkásaink ellátása lakással nagyon nehéz feladat volt. Tekintetbe véve ezt a körülményt, majdnem lehetetlen volt munkásainknak áthelyezése egyik helyről a másikra. De a legnagyobb nehézséget az okozta, hogy ily lakásinségben nem tudunk gondoskodni kápolnákról vagy istentiszteleti helyiségekről. Taglétszámunk növekedett. Némely városban, ahol azelőtt 200 tagunk volt, ma 600—800 tagot számlálunk. Nem tudunk róluk gondoskodni. Bátran állíthatjuk, hogy néhány ezer taggal többet számlálhatnánk Európában, ha elhelyezhettük volna őket kápolnáknak vagy termekben.

Népünknek sem pénze, sem birtoka nincsen. Bár képesek tizedet fizetni és áldozatokat hozni, de képtelenek, hogy úgy, mint az Egyesült Államokban, kápolnákat építhessenek maguknak. Ez túlságosan felülmúlja erejüket. Három évvel ezelőtt előterjesztettük a generálkonferenciának kérelmünket a kápolna alapot illetőleg. Saját pénzünkben is nagyobb összegeket fektettünk be gyülekezeti helyiségekre. Az infláció ideje ebben a tekintetben segítségünkre volt. Ha lett volna pénzünk három évvel ezelőtt, mint más felekezeteknek, 100,000 dollárért megvehettük volna azt, ami ma egymillió dollár ér s így lehetséges lett volna felvennünk és gondoskodnunk több ezer új és hű tagról. De még ezen szűk keretek között is építettünk néhány házat — különösen Németországban — 500—1000 dollár értékig, melyek ma 7—12,000 dollár érnek.

Ezt az ügyet a testvérek nagy gondnal tanulmányozták s tervbe vették istentiszteleti helyiségek építését. Felekezetünknek még eddig sohasem volt ilyen kápolna-építő programja, mint most Európában. Több helyen szereztük meg a szükséges telket. Nem tudjuk az összes helyeket felsorolni, ahol már építettünk kápolnákat. Egy van Hammerfestben, Norvégiában, a világ legészakibb városában, a másik Izlandban, ahol 500 üléses kápolnát létesítettünk. Mindenütt elszórva található kápolnáink Európában. Kairótól, Egyiptomtól kezdve Kelet- és Nyugat-Afrikában. Vannak nagy központok, melyekről gondoskodnunk kell, így pl. London, Páris, Madrid és Konstantinápoly. Berlinben, ahol 2400 szombattartó van, most van készülőben 1200 személyt befogadó kápolna s egy másik rövidesen következik. *Bécsben, Budapesten, Bukarestben, Varsóban, Lisszabonban, Rigában, Revalban, Helsingsforsban, Stockholmban* stb. Vannak kápolnáink s lakásaink a munkások részére. De még mindig sok a tennivaló. Összes gyülekezeti helységeink tagjaink létszámának csak felét tudják befogadni.

Egészségügyi munkásság.

Az orvosi misszióknak és jótékonyági munkásságnak egymással karöltve kell haladnia. Hibát követtünk el, hogy tartózkodtunk mindennemű segítőakciótól úgy a háború alatt, mint a háború után. Ha a világháború megtanított valamire, úgy

ez az volt, hogy soha többé nem vonjuk ki magunkat a küzdelemből. Ha bizonyos nemzetiségűek nem mehettek be egyes országokba, másoknak szabad volt az út s a generálkonferencia ilyen háborúk alatt gondos, bölcsesszívű képviselőt tarthatott volna fenn mind a két oldalon. Ha egy-két emberünket átküldtük volna Amerikából Európába, nemcsak az ententéhez, hanem a központi hatalmakhoz is, nagy veszteségeket és félreértéseket tudtunk volna kikerülni.

1920—21-ben kezdtük meg segélyakciónkat, mely azóta több államba eljutott. 242,000 dollárt gyűjtöttünk s osztottunk szét gondos körültekintéssel Németországban, Oroszországban s egyebütt. A legnagyobb részt saját tagjaink között osztottuk el, de másoknak is nyújtottunk segílyt. Ez a munka nemcsak más államok gondolkodó férfiival és nőivel létesített összeköttetést, hanem összekötötte különböző nemzetiségű tagjainkat egymással, éreztetvén velük, hogy ugyanazon testvériségnek vagyunk tagjai. Európában négy szanatóriumunk van s több kezelő-intézetünk, eltekintve a kb. 40 magán-klinika s különböző kezelő-helyiségektől. Brit Kelet-Afrikában egy jó kórházat létesítettünk, melyet dr. A. S. Madgwich vezet. Skodsborgból 4 ápoló-testvér küldetett ki brit Kelet-Afrikába. Megnyitottuk orvosi misszióinkat Oroszországban s engedélyt kaptunk a kormánytól, hogy két orvost és egy ápolónőt kiküldhessünk. Küldtünk egy orvost Perzsiába és pedig dr. H. E. Hargreavest Angliából. Reméljük, hogy a közeljövőben megkezdjük orvosi misszióinkat Abessziniában s dr. Bergman jelenleg Londonban előkészül, hogy néhány hét múlva a nevezett országba elutazhassék. Mindjobban meggyőződünk arról, hogy az igazi orvosi missziómunka adventi üzenetünk nagyon fontos ágazata.

Kiadóhivatali munka.

Közvetlenül a háború után kiadóhivatalainknak nehézségekbe ütközött a szükséges papír- és nyomdászerek beszerzése. Nehézségekbe ütközött úgyszintén néhány nyelvben a könyvek átszállítása bizonyos politikai határokon. Szükségessé vált, hogy néhány új helységben is megkezdjük a nyomtatást. A «Missziói sajtóalap» e tekintetben nemesen segítségünkre sietett. Jelenleg 26 kiadóhivatalunk van és 56 különböző nyelven jelennek meg kiadványaink. Legközelebb több új könyvet kell kiadnunk s hivatalainknak újabb kéziratokra van szükségük. A kiadói munka legnagyobb ága azonban nem annyira a könyvek kiadása, hanem inkább azok terjesztése. Az elmúlt négy év könyvforgalma a következő:

1922-ben eladott könyvek értéke	580,536.28	dollár
1923-ban	«	«
1924-ben	«	«
1925-ben	«	«
Összesen	3.481,184.29	dollár

Irodalmunk nagyrésze igen olcsón nyomtatott s került eladásra, úgyhogy az eladott iratok értéke jóval meghaladja a kimutatott összeget. A hamburgi kiadóhivatal, a széles látókörű, kitűnő vezetés mellett egyike vallásunk legnagyobb és legsikeresebb intézeteinek. Eladásainak összege múlt évben 743,022 dollárt tett ki, tehát többet, mint összeforgalmunk fele.

Mindjobban meggyőződünk arról is, hogy az irodalom egyike a legnagyobb tényezőknél a műbefejezésében. 1925-ben kb. 1414 könyvárusunk dolgozott, míg négy évvel ezelőtt csak 1012. Művünk ma legalább 2000 jól képzett könyvárust igényel, de fontosabb a minőség, mint a mennyiség. Böx, Weaks és Green testvérek s mások is fáradhatatlanul dolgoztak, hogy fellendítsék a kiadóhivatalok munkáját.

Iskoláink.

Legsürgetőbb problémánk Európában a nevelésügy. Ha európai művünkben ténylegesen eredményeket akarunk elérni, szükséges, hogy az összes országokban beenszüllött munkásaink legyenek s a lehetőség szerint ugyanilyen vezetőség. Hogy ily munkásokat kiképezhessünk, saját iskoláinkban kell őket taníttatnunk, de mindenekelőtt iskolákra van szükségünk.

Vannak, akik összehasonlításokat tesznek Amerika és Európa között, mintha Európának is csak egy nyelve és lélektana volna, mint az Egyesült-Államoknak. Ily összehasonlítások félreértésekre vezetnek. Európa nem homogén egység. Európa egy földrész, s nem egy ország. Országai és nyelvei annyira különböznek egymástól, mint az Egyesült-Államok Mexikótól vagy Kanada Nikaraguától. Minden államnak külön nevelési rendszere van, külön eszményei, melyek gondolkodásukkal és irányzatukkal egyeznek. Az európai nevelési rendszer teljesen különbözik az amerikaiétól s míg az egész világon a keresztény nevelés elvei azonosak, nem volna bölcs dolog európai iskolákban amerikai rendszert alkalmazni. Valóban, még európai iskoláinkat sem rendezhetjük be egyformán.

A háború utáni Európa mélyebb nemzeti érdekeket von a nevelés ügykörébe. Ez szükségessé tett egy széles látókörű nevelési programot, a legnagyobb mértékben, Amerikát kivéve. Célunk, hogy minden unió területén képző-központokat létesítsünk s ezenkívül, lehetőség szerint, külön minden nyelven.

Mivel tagjaink száma a három német unióban 1914 évi 14,000-ról 34,000-re emelkedett, szükségünk volt nem egy, hanem három iskolára. Friedensau, az első iskolánk, múlt évben több tanulóval képzett ki, mint a háború előtti összes években, míg a másik két iskolában — Neanderthalban és Darmstadtban — 350 növendékünk volt.

A közelmúltban másutt is új iskolákat létesítettünk és pedig a Latin-Unió területén Collognes-

ben (Franciaországban); a Balti Unió területén Rigában, azonkívül Csehszlovákiában, Romániában, Finnországban és Norvégiában. Európában 12 képzőintézetünk van, 89 tanítóval, melyekben 24 nyelven folyik oktatás. Az intézetek mind a vidéken vannak elhelyezve s 1569 acre föld áll rendelkezésükre. A legtöbb iskolának műhelyei is vannak.

Szükségesek még képzőintézetek Jugoszláviában, Finnországban, Lengyelországban és Magyarországon s később a többi államokban is, mint pl. Olaszországban, Spanyolországban s a Levantén. Nagyon örvendénk, ha testvéreink Oroszországban az idén megkezdhetnék kicsiny iskolájukat 30 tanulóval. A következőkben kimutatjuk iskoláink látogatottságát:

Év	A tanulók száma
1922-ben	675
1923-ban	831
1924-ben	1060
1925-ben	1200

Ezen 1200 tanulón kívül gyülekezeti iskoláinkban 400 tanulónk van. Összes iskoláink tehermentesek, egynek kivételével. Ezen egy iskola tartozása 15000 dollár, melyet remélünk mihamarabb törleszthetni. Iskoláink pénzügyeit vezetni nehéz feladat; tényleg majdnem legnehezebb pénzügyi problémánk!

Családi misszió.

A családi misszió is részt vett az «önmegtagadó-hét» eredményének előmozdításán. A «nagy-hét» szintén a családi misszió körébe tartozik. Az utóbbi 3 év alatt testvéreink Európában 54,917 96 dollárt gyűjtöttek a «nagy-hét» alatt. Nem szabad elfelejtenünk az «aratási-hálaadómunkát» sem. Nyomtatunk «aratási-hálaadó füzeteket» 18 különféle nyelven s több mint egymillió példányszámban terjesztjük évente. Az elmúlt négy évben a következő összegek folytak be:

1922-ben	67,884 dollár
1923-ban	77,781 «
1924-ben	123,274 «
1925-ben	136,764 «

Némely országokban az «Aratási-Hálaadómunka» nagy nehézségekbe ütközik. Voltak testvéreink, akiket megverték s pénzbírsággal sújtottak a misszió iránt tanúsított szeretetükért. De nem csüggedtek el.

Önkéntes misszió.

Gyülekezetünk legbecsesebb öröksége ifjúságunk. Az európai divízióknak 80.000-en felüli létszáma mellett egész sereg ifjúságunk van. 1922-ben 548 ifjúsági-osztályunk volt 9372 taggal. 1925 év végén 980 osztályunk volt 14,837 taggal. Remélünk nagyobb esatlakozást az ifjúság részéről, mert ma Európában hatalmas mozgalom indult meg az ifjúság és annak működése érdekében. Európa ifjúsága józan, istenfélő és szorgalmas. Sokan kívánják iskoláinkat látogatni s a munkába lépni. Gyülekezeteink-

ben sehol sincs oly sokatigérő ifjúságunk, mint Európában.

Szombatiskola.

Testvéreink Európában szeretik a biblia tanulmányt, úgyszintén a szombatiskolát. Bevezetett szokás, hogy a szombatiskola tisztviselői és tanulói mindenütt szombat reggel egy órával az Istentisztelet kezdete előtt összegyűlnek imára s közös tanulmányra. Ennek eredménye látható szombatiskoláinkban az ismétlések alatt, amikor is úgy a tanítók, mint a tanulók a legnagyobb érdeklődést tanúsítják. Utóbbi időben szombatiskolánk Európában rendkívül fejlődött. Tagjaink száma 1922-ben 58,442 volt, míg ma 92,181, vagyis 33,739 a szaporulat. A szombatiskolai adakozások is nagy emelkedést mutatnak. 1922-ben a szombatiskolai adakozások összege 77,696 dollár volt, míg 1925-ben 216,232 dollár, vagyis kb. a tized $\frac{1}{5}$ -öd része. Szombatiskolai leckéink 22 különböző nyelven jelennek meg, s más 7 nyelven sokszorosításokban míg további 7 nyelven a Brookfield kiadóhivatal importálja. E nagy és jelentős növekedés s a körültekintő jól szervezett munka a szombatiskolai osztály vezetősége alatt a legszebb ígéretet nyújtja, hogy ezen águnk népünk lelki, szellemi és misszióéletében fontos tényezővé válik.

Üldözések.

Az elmúlt években csak igen csekély számban tettük közzé azon jelentéseket, melyek testvéreinknek néhány európai államban kiállott szenvedéseikről szóltak. Nagy számban börtönökbe kerültek. Sokakat megostoroztak és pénzbírsággal sújtottak másokat válogatott módon megkínoztak. Hármat megöltek. Ezen lázas üldözés a római katolikus és görög egyházak jól átgondolt és megszervezett törekvéseinek eredménye. Sajnáljuk, hogy a Stockholmban működő «Egyházak közötti tanács» 1925 augusztusában felbuzdította Déleuropa népeit az adventisták üldözésére. Az ortodox egyházak képviselői hátrán nyilatkoztak a napilapokban, hogy a stockholmi konferencián buzdították őket az adventi mozgalom támadására és üldözésére.

Eljártunk az egyes kormányoknál, akik előtt tisztáztuk álláspontunkat, hogy mi tiszteljük a fennálló államhatalmat s kívánunk úgy Istennek, mint országunk kormányzóinak hűségben engedelmességni. Tapintatos álláspontunk mindig segítségünkre volt. Némely helyen a kormányok előzékenységükkel kitüntettek bennünket.

Vigasztaló az a tudat, hogy ezen megpróbáltatások nemcsak közelebb vitték népünket Istenhez, hanem igen sok esetben e megpróbáltatások szolgálták arra, hogy az Ur ügyét előbbrevigyük. Ezek segíteni fognak, hogy a művet mielőbb befejezhessük. Európa legmélyebb érdeklődéssel figyeli azon nagy küzdelmet, mely most Amerikában a lelkiis-

meret szabadságáért folyik. Látjuk az eljövendő vihar előjeleit.

«Az egész világ ellenségeskedéssel viseltetik a hetednapí adventisták iránt, mert nem engedelmeskednek a pápai hatalomnak a vasárnap ünneplésében, mely ezen keresztyénelenes hatalom intézménye. Sátán szándéka, hogy kiirtassa őket a földről, hogy senki se vitathassa az ő uralmát a világ felett.» (Bizonyosságok prédikátorok számára. 37. oldal.

Sziveink ünnepélyességgel telnek meg, ha az idő rövidségére, a nagy műre s az előttünk álló próbára gondolunk.

Mély és alázatos hálánkat fejezzük ki Istennek gyengéd gondviseléséért itt Európában. Gyakran láthattuk, hogy érettünk közbenjárt és megmentett bennünket. Mi gyakran hibáztunk, de Ő nem felejtkezett el rólunk, még a legsötétebb órákban sem. Ugyiszintén szíves köszönetünket fejezzük ki a generálkonferenciának, nemcsak a munkásokért és a pénzért, hanem tapasztalt vezető férfainak látogatásaiért s különösen szíves és böles tanácsaiért. Személyesen örvendek, hogy legszívesebben köszönetemet és becsülésemet fejezhetem ki európai munkatársaimnak s különösképen azon idősebb férfiaknak, akik sok éven át munkálkodtak e műben. Segítségüket nem tudjuk eléggé értékelni. Mindnyájan örvendünk, hogy szeretett öreg vezetőnket Conradi L. R. testvérünket itt a generálkonferencián üdvözölhetjük, aki nehéz betegségből, melyet a távoli keleten tett utazása alatt szerzett, teljesen felépült.

A legszükségesebb dolog

felemlítésével bezárom jelentésemet. Az adventi mozgalomban jelenleg legnagyobb szükségünk van, tiszta ihletett eszmére — valódi misszió-értelemre mely széles, határozott, egyensúlyozott és lelki, — hogy felfoghassuk világra terjedő feladatunkat s azon végtelen erőt és forrásokat, szellemileg, értelmileg és anyagilag, melyeket az Ur rendelkezésünkre bocsátott. Azok részére, akik sziveikben hiszik az adventi üzenetet, a jelen világ-helyzet teljesen új és különös. Az emberi faj forrongó nyugtalansága, kezdődő háborúk és forradalmak, a kelet titáni forrongása nyugat ellen, az utálatos, istengyűlölő materializmus, Róma újkori hatalma, s mindezek ellenére az előttünk kitáruló kapuk, melyeken át népek könyörgik és sürgetik az Élet Szavát.

Ezen hullámzó, szenvedő, modern világ részére új programra van szükségünk, mely új látomásból született. A múlt programja nem kielégítő. Isten eszméi legyenek a mi eszméink s az Ő tervei a mi terveink. Nála nem a faj, nyelv vagy állampolgárság, hanem a jellem dönt, a hűség és szeretetteljes szolgálat. Isten egyetlen gyógyszere a bűnös nemzedék részére Jézus Krisztus. Ez az örökkévaló evangélium, az adventi mozgalom «az összes népeké, fajoké és nyelveké» s az egész emberi család minden egyes tagjának egyforma joga van ahhoz

hogy annak áldásaiban részesüljön. A mennyei térképen nincsenek nemzetiségi határvonalak, faji sáncok s a földrészek sincsenek elválasztva. Isten «szerette a világot» s «Krisztus megizlelte a halált mindnyájunkért». Mi, az európai divízió, munkálkodunk, összes divízióinkkal egyetemben, hogy sietessük Isten szeretetének üzenetét az egész világon eljuttatni.

1926 május 29

Önfeláldozó szolgálat.

J. H. Evans.

Olvassuk az Apost. csel. 20. fejezetének 24. versét:

«De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nekem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Ur Jézustól, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.»

A gondolat, melyet ma reggel hangsúlyozni kívánok, az ezen szövegnek ama része, mely így szól: «Még az én életem sem drága nekem, csakhogy elvégezhessem a munkát, melyet Isten bízott reám.» Azt gondolom, hogy ez az adventi népnek is a mottója, jelszava. Minden férfit és nőt, aki vallja, hogy hiszi a hármass angyal üzenetét, ezen mozgató erőnek kell áthatnia.

Csodálatos dolog, ha egy férfi képes arra, hogy életének ez legyen a valóságos, reális jelszava. Csodálatos dolog, ha egy férfi tényleg szíve mélyéből elmondhatja: «még az én életem sem drága nekem.» Sokan közülünk sokat beképzünk magunkról. Nagyon buzgókodunk saját érdekünkben s igen ingerültek vagyunk, ha valaki más gondot felölünk, mint ahogy mi szeretnők. Ha valaki csak kissé is bírál bennünket, ez fáj nekünk és izgat bennünket s néha el is veszítjük türelmünket, ha valaki olyat mondott rólunk, amit nem kellett volna mondania. Azonban, ha egy férfi különböző tapasztalatokat tesz s igazán elmondhatja szívéből: «még az én életem sem drága nekem, csakhogy munkámat elvégezhessem,» akkor azok a csekélységek, melyek ma izgatnak bennünket s botránykövekké válnak részünkre, el fognak tűnni s szemünk előtt fogjuk látni tisztán a célt, Isten munkájának befejezését.

Pál apostol, midőn ezen ígéket mondotta, Milétusban volt. Jeruzsálemben készült az atyafiakhoz ajándékokkal útközben hajója kikötött Milétusban. Nem akart mélyen Ázsia belsejébe bejutni, mert nagyon sietett, ezért felküldött Efezusba s kérte a gyülekezet véneit, hogy jöjjenek le hozzá. Mialatt ezen vénekkal időzött, akkor tette fenti kijelentéseit.

Néha mi is nagyon bátrak vagyunk, ha nincsen semmi veszély. Közönséges dolog, ha ellenfél hiányában hősködünk. Gyakran hajlandók volnánk szenvedésekre, amikor nincs miért szenvedni, ami-

kor nem kell félnünk, hogy szenvedések várnak reánk. De Pál, amikor ezen szavakat mondotta: «még az én életem sem drága nekem,» nem félt, dacára annak, hogy az előtte levő versek szerint erőre tudott a reá váró veszedelemről. Így szól: «És most ime én a lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálemben, nem tudván, mik következnek ott énreám, kivéve, hogy a Szentlélek városként bizonyosságot tesz, mondván, hogy énreám fogság és nyomorúság következik.» Ap. csel. 20. 22, 23.

Amint látjuk, kinyilatkoztatott előtte, hogy a fenti szenvedések várnak reá s tudta, hogy mi a szándékuk a jeruzsálemi zsidóknak, ha megfoghatják őt. Munkásságának kívántak véget vetni. S dacára annak, amit már a multban szenvedett Jeruzsálemben a zsidóktól s annak dacára, amit a Szentlélek kinyilatkoztatott előtte, hogy szenvednie kell, mégis ezt a csodálatos nyilatkozatot tette az efézusi vének előtt: «még az én életem sem drága nekem.»

Mikor ezen útjában elérte Caesarea városát, mely Jeruzsálemhez igen közel fekszik, a világon minden oka megvolt, hogy terveit, politikáját és szándékait megváltoztassa, ha akarta volna, mert hiszen Fülöp evangélista hazájában volt s Fülöpnek négy leánya volt, akik prófétáltak.

Egy napon azután Fülöp házához eljőve az Agabus nevű próféta, aki Pálhoz járult s levéve Pál övét, mellyel felövezve volt, bekötözte vele saját kezeit és lábait, mondván: «Ezt mondja a Szentlélek: A férfiút, akié ez az öv, ekképen kötözik meg a zsidók Jeruzsálemben és adják a pogányoknak kezébe.»

A testvéreket ez mélyen megrendítette, mert szerették Pált. Nagyon szerették őt s sírni kezdenek, átölelvén s kérvén őt, hogy ne menjen Jeruzsálemben. Így szóltak hozzá: «Pál, ne menj fel Jeruzsálemben. Maradj itt és prédikálj nekünk. Te már öreg pionir vagy. Sokat szenvedtél. Sokat nélkülöztél. Maradj országunkban s prédikálj a gyülekezeteknek. A hívők százai kívánnak téged hallani. Ne menj fel Jeruzsálemben, ahol mindezek elkövetkeznek reád.»

Jegyezzük meg Pál válaszát: «Mit míveltek síróan és az én szívemet kesergetvén? Mert én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben.»

Testvéreim, a hármass angyal üzenet minden egyes hívét ilyen léleknek kellene jellemeznie. Ezen szószék minden férfiának s e nagy gyülekezet összes munkásának bírnia kellene ugyanazzal a lelkülettel, mellyel Pál viseltetett a pogányok iránt. Kész volt nemcsak megkötöztetni, hanem meg is halni Isten művéért, csakhogy befejezhesse azt.

Nekünk is nagy munkát kell elvégeznünk. A történelem összes korszakain át sohasem végeztek semmiféle nagy munkát, hogy az ne követelt volna önfeláldozást valaki részéről. Az egész üzenet kezdettől végig az önmegtágadás, önfeláldozás szol-

gálata, mindennek feláldozása Istenért. És sohasem élt még e földön nép, mely jobban meghozhatta volna az áldozatot s feladhatott volna mindent Istenért, mint ez a nép. Az ok pedig, hogy miért kell készen lennünk, hogy mindent feláldozunk Krisztusért; mert a mienk az utolsó üzenet, mely adatik ennek a világnak. Ha azon férfiak, akik Krisztus napjaiban éltek, amikor még évszázadok elkövetkező idői állottak az emberiség rendelkezésére, megtehették, hogy Krisztus evangéliumáért mindenüket feláldozzák, miért ne tehetnék ezt meg azok az emberek, akik az idők végén élnek, midőn az Ur bevégzi művét, hogy feláldozzanak mindent Krisztusért. Ez az adventi üzenet, ez az evangélium, melyet mi hirdetünk, ez az igazság, melyet viszünk a világnak, felhív bennünket és ígényt tart velünk szemben, akik valljuk ezt az igazságot, hogy tegyük azt, amit más népek sohasem tettek, hogy túlhaladva őket önfeláldozásban, kemény munkában, fáradozásban, szenvedésekben, elkészülve a halálra is, befejezhessék a művet, melyet Isten bízott reánk.

És, barátaim, ez a lelkület kezdi áthatni ezt a gyülekezetet, úgyhogy nemcsak egy vagy két férfi, hanem prédikátoraink nagy tömege életét nem tekinti értéknek önmaguk számára. Ők is elmondhatják szívük mélyéből: «még életem sem drága nekem. Nem tartom életemet értékesnek önmagam számára, csak ha Isten kezében eszköz lehetek e mű befejezésében.»

Megváltónk — tanítványaival beszélgetve — erősen hangsúlyozta az önfeláldozás és önmegtartás lelkét. Bár tudom, hogy gyakran becézzük magunkat és hízelgünk magunknak, hogy nagy áldozatokat hozunk, azonban ebben én nem hiszek. Nem hiszem, hogy ez a nép imával, szívvel és erejével megkezdte volna a mű befejezését. Ha megkeresztelkedtünk volna már ezzel a lélekkel, akkor nem volnának pénzalapjaink hiányosak és előrehatolhatnánk olyan területeken is, ahol Isten gondviselése megnyitotta előttünk az utat az üzenet terjesztésére. A helyzetet szemlélve, kiki térdein rendezze Istenével ezt az ügyet, hogy az ő személyét illetőleg életét e mű befejezésére szentelje.

Tudom, hogy sokan mondják magukról hogy e műért életüket adják. Néha talán én is mondom ezt másokhoz hasonlóan, bár sohasem tüntettem fel magam oly színben, mintha részemről nagyfontosságú önfeláldozás történt volna. De hiszem, testvérek, hogy jönnie kell és jönni fog a megpróbáltatás e népre. Mi vagyunk azok, akik e mű fellendülését látni fogjuk, s nekünk magunkat kell az oltárra helyeznünk, de nem azért, hogy ügyeinket rendezzük s gondot viseljünk magunkról s mégis azt állítsuk, hogy az Urnak szenteltetett, de nekünk kell lennünk azoknak, akiknél az Ur tartalékjai vannak, s oda kell adnunk erőnket és életünket.

És testvérek, ha nem most van itt ennek az ideje, akkor tudni szeretném, hogy mikor fogjuk

ezt a munkát elvégezni. Mehetünk a végtelenségig ilyen iramban, mint eddig s nem fogjuk a művet befejezni. Nyolcvan hosszú év mulott el felettünk, amióta megkezdődött az üzenet hirdetése. Egy nemzetség múlt ki, mióta hirdetjük ezt az igazságot a világnak s még ma is megszámlálhatatlan milliók élnek a földön, akik semmit sem hallottak olyasmiről, mint a hármias angyali üzenet. Mint egy nép ezen a konferencián, nem az a dolgunk, hogy határozatokon gondolkozzunk s azt mérlegeljük, hogy ki legyen ez vagy amaz, hanem fogjunk hozzá azon nagy, legfontosabb problémának megoldásához, hogy hogyan fejezzük be e művet. Többet kell tennünk annál, mint amit eddig tettünk.

Vannak, akik azt mondják, hogy mi bőkezűen adakozunk. Barátaim, mi még nem is ízeltük meg a tényleges adakozást. Vajjon mennyi az az egy dollár hetente ezen nagy gyülekezetnek? Nem az a fődolog, hogy hetente egy dollárt adjunk, hanem erőnket és életünket. Mindentünket bele kell helyeznünk e műbe, s semmit sem szabad magunknak tartani. Ez az egyetlen út, melyen befejezhetjük e művet.

Elérkeztünk az idők végezetéhez, amikor mindenhol, ahová csak tekintünk, láthatjuk Krisztus közeli eljövételének jeleit. Isten az egekbe helyezte a bizonyságok halmazait s itt az ideje, hogy ez a nagy mű megragadja a világot oly erővel, mint még soha.

Megváltónk mindig hangsúlyozta az önfeláldozást. Amikor kiküldte tanítványait, önfeláldozásról beszélt. (Máté 10.) Mindig beszélt róla. Prédikálta, amíg itt e földön járt. Midőn kiküldte őket az evangélium hirdetésére így válaszolt teendőiket:

«Imé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyetek azért okosak mint a kígyók és szelidek, mint a galambok. De óvakodjatok az emberektől; mert törvényszékekre adnak titeket és az ő gyülekezeteikben megostoroznak titeket és helytartók és királyok elé visznek titeket érettem, bizonyosságul ő maguknak és a pogányoknak.

Hiszem, hogy a hármias angyali üzenet azért adatott, hogy teljesen felrázza ezt a világot s felkeltse az egész kereszténységet Isten iránti kötelezettségeik tudatára s hogy az evangélium korszaka befejezésre vár. Ha ezt fogjuk hatalommal hirdetni, akkor beállnak a szenvedések üldözések és börtönözések. De Megváltónk sohasem mondotta, hogy mindezekről féljünk. Hozzájuk szólott s mondotta nekik, hogy törvényekre adnak titeket s bebörtönöznek titeket, megostoroznak és helytartók elé cipelnek.

Vegyünk a Megváltó földi szolgálatának végén mondott csodálatos prédikációjából egy másik kijelentést -

«Akkor nyomoruságra adnak majd benneteket és megölnek titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevéért.» (Máté 24, 9.) Mit fogunk tenni? Megértjük? «Akkor nyomoruságra adnak majd benneteket.» Ez verést jelent. «És megölnek

titeket és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért.» Nos, kedves barátaim, vagy nem látjuk-e, hogy egyetlen férfinak vagy nőnek akik Isten művét akarják befejezni, sem kell félni a nehézségektől, szenvedésektől. Azonban előttünk áll a nagy befejezetlen mű. Beszélünk munkánk bevezetéséről; de testvéreim a világ nehéz helyeit mi még csak nem is érintettük. E nagy mozgalom feladata, hogy belépjen és meghódítsa a legnehezebb területeket.

Helyes, ha meggondoljuk, hogy eddig mit végeztünk, de testvéreim, lelketekre akarom kötni, Isten segítségével azt a tényt, hogy a befejezés kezdetéhez sem jutottunk még el, mindaddig, amíg el nem megyünk azokba a sötét országokba hogy elvigyük nekik az üzenetet. Ki akar elmenni? Vannak ifjaink, akik kijelentik, hogy nem hajlandók erre. Nem akarnak elmenni a távol keletre. Szívesen elmennek Európába, Délamerikába, de a távol keletre, vagy be Afrika szívébe, nem, oda elmenni nem élvezet, s az emberek kijelentik: «Nem hiszem, hogy megengedhetném ezt magamnak.»

Állítom, barátaim, hogy minden anya és atya minden fiú és leány, aki ehhez a mozgalomhoz tartozik, legyen készséges adni és menni. Nem törődöm azzal, hogy kicsodák; de legyenek készen, hogy elmenjenek a legtávolabbi és legkeményebb területekre is Krisztusért. Miért? Mert Mesterünk szenvedett érettünk. Miért jött Krisztus ide erre a világra? Miért jött ide, hogy fáradságot, bánatot megalázkodást és halált elszenvedjen és azután tanítványai vonakodjanak elmenni? Miért vonakodjon egy férfi bárhová e világra elmenni, mert veszélyes?

Barátaim a világ nem vonakodik oda elmenni, ahol veszély van. Két vagy három évvel ezelőtt feleségemmel egy hajón utaztam s egy dombról melyen az emberek ezrei állottak, lövöldöztek ránk, hogy megöljenek. Azután láttam, hogy néhány katonára kilépett a páncélfedezék alól, — mely a kapitányt és a kormányost védte, — s egvényesen szembeállottak a sokezer emberrel, anélkül, hogy életüket valami védelmezte volna, s elkezdtek visszalövedni rájuk. A golyók ezrei repültek feléjük s ezek a katonák minden védelmet nélkülöztek!

Vannak emberek, akik erre azt monják: «Mily sajnós ilyen helyzetben lenni! De ugyan barátaim hiszen a világ állandóan örökké ilyen helyzetben van; s mégis mi önfeláldozásról beszélünk. Mondhatom, hogy nem ismerjük az önfeláldozást Istenért! Mi még meg sem izleltük, s még az á-b-c-jét sem tanultuk meg. Nekünk mint népek új tapasztalatokat kell tennünk, ha valaha is be akarjuk fejezni e művet. Ha ezt a tapasztalatot nem szerezzük meg úgy, hogy szakítunk e világ dolgaival, akkor elveszett nép vagyunk.»

Vannak emberek, akik így szólnak: «Mi nem lehetünk egyebek, mint a maradék, a választott nép.» Oh barátaim, ne csaljátok meg magatokat ezzel az ideával! Isten felkelt, hogy befejezze művét

s ha te vagy én nem bizzuk magunkat az Ő gondviselésére, akkor Isten ébreszt majd fel férfiakat és nőket akik készek erre, s ti és én kimaradunk. Istennek oly férfiakra és nőkre van szüksége, akik nem vonakodnak s nem állnak meg, mert a mű fáradságos és önfeláldozást kíván. Isten kihív vezetőket a távoli területekre, akik készek életüket Isten művének szentelni. Nem helyes, hogy sajnáljuk magunkat, mert felhivatunk, hogy külföldre menjünk. Az a helyes, hogy örvendjünk s legyünk elégedettek, ha szenvedhetünk a mi Urunkért.

Vannak, Amerikában még pedig sokan, épen gyülekezeteinkben akik kérik Istentől, hogy a harc-vonalba mehessenek. Vannak a laikusok között olyanok, akik nem vonakodnának elmenni oda, ahol mi vagyunk. Két évvel ezelőtt egy gyülekezetben prédikáltam. Láttam, hogy egy nő sír. Nem tudtam, hogy mi zaklatta fel szívét annyira, azonban beszédem végeztével előrejött s megfogta kezemet. Azt hittem, hogy nagy vesztesége felett bánkodik. Nem érttem a dolgot s kérdém: «Mi az testvérnő?» Annyira zavart volt, hogy nem is tudott beszélni. Csak megragadta kezemet s bánata engem is annyira érintett, hogy megismételtem kérdésemet.

Végül, megtört hangon, az egész gyülekezet előtt így szólt:

Már későn, már későn!

Kérdém tőle, mi van későn? Mit értesz ezalatt? Oh, mondotta, «elvesztettem az életemet!»

Mondám: Hogyan beteg vagy? Nem értettem a dologból semmit. «Hiszen szép otthonod van!» Ismertem a férjét, aki a szívélyesség megtetesülése volt. «Mi a baj, mondd el nekem!»

Oh mondotta, egykor hozzám jöttél s kérdezted, hogy hajlandó volnék-e külföldre elmenni s életemet azon nép segítségére áldozni. Azt feleltem, hogy imával akarom elintézni e kérdést s halasztást kértem a feleletre. Másnap te kérdezted határozatomat, mire én kijelentettem, hogy nem akarok elmenni. Tudod, hogy csak magamért éltem, s így mindent elvesztettem s most szívesen odaadnék mindent, amivel bírok e világon, ha ezt jóvátehetném s kimehetnék valamely pogány területre s életemet Krisztusnak áldozhatnám.»

Mondom barátaim, vannak a világiak között elszórtan e földön, akik szívesen élnének azon előjoggal, hogy a harc-vonalba szálljanak. Eljött az az idő, hogy összes erőnket újból felajánljuk, férfiaságunkat, nőiességünket a munka bevezetésére.

Mondhatják, hogy igen nagy áldozat kimenni ezekre a távoli helyekre. Nem hiszem, hogy ez helyes álláspont volna. Hanem azt hiszem, hogy a legnagyobb előjog egy férfi részére, melyben részesülhet, kimenni a világba, oda, ahol nehézségek várnak rá s önfeláldozóan kitartani Krisztusért.

Nemcsak amerikaiak, mások is feláldozzák magukat ezért, az ügyért. Ne higyjétek, hogy ti vagytok egyedül akik hajlandók mindent odaadni.

Épen mielőtt Amerikába jöttem, egy fiatal nő lakott velünk, aki az iskolát látogatta. Sürgettük,

hogy menjen vissza népéhez. Négy évet töltött az iskolán. Nagyon megszerette az iskolát s szeretett volna még tovább tanulni. Feleségem és én beszélünk vele s mondtuk, hogy vissza kell térnie népéhez dolgozni. Ő nagyon könyörgött, hogy csak még egy évig tanulhasson s azután szívesen elmegy. Mi azonban a kötelesség teljesítésére figyelmeztettük.

Egy este lejött hozzánk s kért, hogy menjünk fel szobájába, mert megakarja mutatni elkészített dolgait.

Felmentünk vele kicsiny szobájába. Összes földi vagyona gondosan összecsomagolva kis halmokban feküdt. Ránézett s mondotta: «Önök adták nekem ezen dolgokat, s meg akartam köszönni Önöknek.»

«Most azonban elindul oda arra a nehéz területre, ugye?» mondtam neki.

Bár a leány sosem mondotta, hogy elmegy, de látva összecsomagolt holmijait, biztosra vettem, hogy elutazik.

Ennek a szegény lánynak szívében nagy küzdelem folyt le. Szeretett volna az iskolán maradni, érezte, hogy szüksége van még tanulásra. Azonban Warren atyánkfia kívánta, hogy a munkát megkezdje s mi is úgy éreztük, hogy a lánynak mennie kell. Láttam, hogy a könnyek hogyan öntik el arcát s csak egyet kiáltott, de oly fájdalmasat, hogy úgy átjárta szívemet, mint egy golyó. Ágyára vetette magát, arcát kezeibe temette s addig zokogott, míg egészen kétségbeestünk.

Szóltam feleségemnek, hogy vigasztalja meg ezt a gyermeket. Ő melléje térdelt, átölelte s becézve mondotta neki, hogy ne sirjon. Próbáltunk segíteni neki elhatározásában, hogy indulásra serkentsük, de ő inkább az iskolán kívánt maradni. Azután mondtam feleségemnek: «Mi nem segíthetünk rajta. Neki magának kell ezt a küzdelmet megvívni. Senki, csak Isten segítheti őt a helyes elhatározásra.»

Másnap reggel mondtam feleségemnek: Nézd meg, hogy fel van-e és milyen állapotban. Feleségem felment s látta, hogy fekhelyén pihent. Egész éjjel keserves küzdelemben állott, vánkosa teljesen nedves volt könnyeitől.

Reggelihez lejött. Nem mertem ránézni. Félttem. Végül mikor az asztal körül ültünk, kérdém tőle, hogy mit határozott.

«Boldog vagyok» mondotta. Felkelt s elhagyta az asztalt, miközben könnyei patakzottak. S most kedves barátaim ez a lány Kina távoli nyugati dombjainak népe között munkálkodik, hogy megismertesse őket az igazsággal.

Ilyen önfeláldozásra van szükség. Erősíteniünk kell ifjúságunkat, hogy ily nehéz területekre elhatoljanak s életüket adják a mű befejezéséért.

Szétnézek ezen a nagy összejövotelen. Mindenütt a világról összegyűltünk, jóegészségben. Látom Daniells testvért, Prescott testvért, Wilcoxot; mind erősek és jól érzik magukat. De felidézem emlékezetembe a niceai zsinatot, melyet, Krisztus után 325-ben tartottak. A történelem igazolja,

hogy a jelenvolt 318 püspök közül 303-nak teste meg volt csonkítva. Lábszáraik levágva, vakon, bénán, ostorozva, gúnyolva, hordván testükben az Ur Jézusért szenvedett sebeiket. Hányan közülök? 318 püspök közül csak 15 nem viselte a sebek hegeit testén, Krisztusért. Mondhatom, nem tudjuk, hogy mi a szenvedés az Isten országáért.

Hagyjuk beszélni a pogányok nagy apostolát, hogy mit szenvedett. Hagyjuk őt szólani hozzánk arról, amit a Korinthusbeli gyülekezetnek irt a Krisztusért való szenvedéseiről. Szeretem ezt felolvasni a jelenlevőknek, mert jó tudnunk, hogy mások mit szenvedtek Krisztusért.

Pál igen csodálatos módon beszéli el ezt:

«Mivelhogy sokan dicsekszenek test szerint, dicseksem én is. Hisz okosok lévén, örömet eltűrték az eszteleneket. Mert eltűrték, ha valaki leigáz titeket, ha valaki felfal, ha valaki megfog, ha valaki felfuvalkodik, ha valaki arcul ver titeket. Szégyenkezve mondom, mivelhogy mi erőtelenek voltunk, de amiben merész valaki, esztelenül szólok merész vagyok én is. Héberék ők? Én is. Izraeliták-e? Én is. Abrahám magva-e? Én is. Krisztus szolgái-e? (balgutagul szólok) én meginkább; több fáradtság, több vereség, több börtön, gyakorta való halálos veszedelem által. A zsidóktól ötször kaptam negyvenet egy híján, háromszor megostoroztak, egyszer megkövezték háromszor hajótörést szenvedtem éjt-napot a mélységben töltöttem; gyakorta való utazásban, veszedelemben folyóvizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak között. Fáradtságban és nyomorúságban, gyakorta való börtönlésben, hidegben és meztelenségben.»

Tehát, testvéreim, akik oly könnyen fogjátok fel a dolgot s nem hisztek buzgalomban és lángolásban, hanem abban, hogy az ember állandóan gazdálkodjon erejével, kérek feleljetek, hogy az Isten országában miként fogjuk összemérni magunkat egy ilyen emberrel, mint Pál? Pállal szemben valóban szegényben maradunk. Azt hiszem, hogy legnagyobb örömünk az leendő, ha Jézus sebes kezeire s átszegezett lábaira tekintünk, hogy szemléljük magunkon is a Krisztusért eltűrt szenvedéseket. Pálnak dicsőségére lesznek azok a hegek. Szívesen fog visszagondolni az ütésekre és szídmakra, melyek vért hasítottak testéből s széttépve otthagyták a börtönben.

Azt hiszem, hogy Bunyannak helyes felfogása volt. Midőn Nagyszívú a folyón át akart kelni, saját akaratát követte s ez az akarat csodálatos volt. Azt mondotta, hogy hitét annak a férfinak adja, aki átveszi ezt a «saját akaratot» tőle stb., s mit akart megtartani önmagának?

«Én megtartom magamnak a hegeket és szenvedéseim jegyeit testemben s átviszem a folyón, hogy megmutassam annak ország Királyának, hogy mit szenvedtem az Ő nevéért.»

De mit fogunk mi felmutatni? Mi könnyű helyet keresünk. Nem vagyunk hajlandók a nehéz területekre menni. Őh hiszem, hogy jönnie kell a

változásnak! Ahelyett, hogy misszióknak az egész országot át kell kutatnia egy fiatalember után, aki elmegy a nehéz területekre, annyi örkéntesnek kellene jelentkeznie, hogy a misszió ne tudja hova küldeni őket.

Keleten öt éven át kellett várakoznunk, hogy kiegészíthessük munkásaink számát, azok helyett, kiket elvesztettünk betegség folytán, s még máig sem tudunk találni helyetteseket. Sok végzett emberünk van, akik nem akarnak külföldre menni. Orvostant kívánnak hallgatni s hivatást folytatni. Oly sokan vannak, akik a maguk számára kívánnak dolgozni s jólétet szerezni. Oh, szegyen erre a vállalásra, mely 80 év óta kíséri a mű befejezését, hogy nincs állománya, mely kész volna kimenni és bevégezni a munkát.

Van aki azt mondja, hogy nagyon kemény nekünk a munkát befejezni. Semmi sem nehéz Istenért. Ha Istennek az a szándéka, hogy ez az üzenet eljusson az egész világra s ha azt akarja, hogy ez a nép vigye, te vidd, és én vigyem, akkor nem azt akarja, hogy könnyű helyet keressünk, hogy költségeinket felszámítsuk, sem, hogy gondolkjunk azon önfeláldozásra, melybe ez kerül. Készséges szívvel menjünk el a föld végső határaitra is, ahol nehézségek vannak, ahova szükséges, ahol munkát kell végezni s addig maradni helyünkön, míg a mű befejeztetett.

Nem tudom megérteni azon ifjú embereket, akik megizlelték a távoli területeken az önfeláldozó-szolgálat örömét s vissza akarnak térni hazájukba. Mondottam nekik: «Helytelen a szempontod, ha ide vissza akarsz térni. «A mi helyünk ott tul a fronton van.» Azt hiszem, hogy vallásunk hiveinek ki kell menniök és nem öt vagy hét évet tölteni a távoli területeken hanem egész életet, mindaddig, míg a trombita megharsan. S akkor majd felkelhetünk Kínában, Japánban vagy a Fülöpszigeteken s a sötét Afrikában s mondhatjuk: «Itt vagyunk!»

Testvéreim mondhatom, hogy nem fejezhetjük be e művet, ha állhatatlanok vagyunk. Sőt még az állhatatosságnál is többel kell bírunk. Mint a halál, oly határozottsággal kell bírunk, hogy befejezzük e művet. Oly férfiakra van szükségünk, kiknek lelkeik lángolnak, hogy életüket s mindenüket feláldozzák Krisztusért s kik nem azért jönnek, hogy pénzt keressenek, vagy jó állást, hanem el akarnak menni ezekre a kemény területekre, s ott akarnak mindaddig munkálkodni, míg befejezték azt.

Őszhajú férfiakat akarok látni. Látom Anderson testvért. Szeretem őt látni, — harminc hosszú évet töltött a misszió-területen. Hála Istennek! Szeretnék azonban férfiakat látni, akik még hosszabb időt töltöttek a szolgálatban s kitartanak mindaddig, míg be nem fejezték. A hajón, mellyel idejöttünk, volt egy utitársunk, egy methodista öreg, ősz férfi, 72 éves, akit hivatalosan hívtak vissza.

Kérdem tőle: «Testvér vissza fog még térni területére? Ő így felelt: «Szeretnék visszatérni, bár

nem tudom, hogy a misszió hasznosnak fogja e ezt találni.»

Kérdem tőle: «Mennyi időt töltött Kínában?» «Ötvenegy évet» felelt.

Ötvenegy évet! Nem ötöt, nem hetet, hanem hétszer hétnél is többet.

— Ugy, — mondtam, — vajjon utazott-e s végzett e előkészítő-munkálatokat?

— Ó, — mondotta — hogy végeztem-e? Voltam mindenütt, ahol csak kínaiak laknak, aludtam kunyhóikban, ettem ételüket s ittam italukat, életemből félszázadot adtam s ismét szívesen visszatérek közéjük.

Testvéreim, ezt a lelkületet szeretem. S ha ez a lélek uralhat egy methodistát, akkor még fényesebben kell égnie a hetednap adventisták szíveiben. Ugy kellene lenni, hogy ne tudnánk senkit sem visszakapni arról a területről, mert kemény és mert nagy a szükség. Ez a változás szükséges, hogyha valaha fel akarjuk építeni művünket, mint ahogy kellene, a végső győzeleure.

«Jól van,» mondhatnák, «de a mi ifjainkat — itthon akarjuk látni». De mit akartok velük itthon? Kérem, mondjátok meg, mit akartok ennyi ifjú emberrel itthon? A napokban a szép Kaliforniában jártam. Mindenki nagyon kedves volt hozzám. Mindenki megtette a tőle telhetőt, hogy nekem kedvezzen. Nagyszerű volt minden, azonban észrevettem, hogy annyi ott a prédikátor, hogy mozogni sem lehet tőlük. S amikor felmentünk a szöszékre, nem volt elegendő hely számunkra. Nos, mondhatom, ha átjöttök velem Kínába, ha akartok jönni, akkor adhatok területeket, ahol két prédikátorra 20 millió ember esik s vannak területek, ahol 30 vagy 40 millió kínaival szemben csak két külföldit látni.

Szeretném tudni, vajjon azt hiszitek-e, hogy Isten helyesli ezt, amikor Amerikában ily túltelenség van prédikátorokban, a Kelet pedig meghalni kénytelen?

Nem hiszem. Azt mondom, hogy hiba van valahol s neked és nekem isteni ihletben kell részesülnünk, hogy más szempontból mérlegeljünk, ha valaha is befejezésre akarjuk juttatni e művet.

«Jól van,» válaszoltok, «de ott megpróbáltatások várnak ránk». Kérdem, hát nem azért vannak a fiatal emberek, hogy kitartsanak a nehézségek közepette? Miért vagyunk itt? Azért vagyunk itt, hogy könnyen éljünk? Vagy ez a gyülekezet lefeküdni készül s át akarja aludni a megpróbáltatás idejét? Mirevalók a fiatal emberek, ha nem arra, hogy a harcvonalba szálljanak s lemondva a kényelemről, oda feküdjenek le, ahol az ég rájuk szakad az Istenért eltöltött munkában.

Pionirjaink nem azon az úton haladtak, amelyen mi Idősb Underwood testvér feljöhét ide s beszélhet nekünk mainál különb tapasztalatokról s lelkületről. A régi időkben heti öt dollárért — sőt kevesebért — dolgoztak. Volt idő, mikor egyáltalában nem is jutott nekik fizetés. Emlék-

szem, hogy két éven keresztül heti öt dollárért dolgoztam s úgy éreztem magam, mintha túlfizettek volna. Lehet, hogy úgy is volt.

De miként van ma? Ha felszólítunk egy ifjút a misszióterületre, kérdezni fogja; «Mennyit fizetnek érte?» Erre azt válaszolom, hogy szenvedést, fáradozást s nehéz munkát, mindent, ami önfeláldozást igényel azzal szemben, amit itthon kapsz; azonban jó lelkiismeretet, hogy érdemes dolgot végeztünk Istenért.

És, testvéreim, azt hiszem, hogy itt az idő, hogy az eddigi lassú ütem helyett más iramban dolgozzunk. Bár hízelgünk magunknak azzal, hogy nagyon gyorsan fejlődünk, de én azt mondom, hogy eddig csak álmodoztunk. Az ég és föld összes lángoló jeleit szemlélve, melyek az Ur második adventjét jelzik, én mondom, hogy nem rohanunk, hanem álmodoztunk s csak nehezen jutunk a kellő segítséghez. Tegyük jóvá mulasztásainkat. Mondjuk: «Kész vagyok nehezebb munkára, mint eddig. Kész vagyok visszatérni területemre s keményebb munkát végezni, mint valaha, kész vagyok küzdeni s kész vagyok kitartani feladatom mellett s többet dolgozni Istenért.»

Ne hívjátok haza leányaitokat s fiaitokat, inkább küldjétek ki őket, buzdítsátok őket! Mondjátok nekik: «Menjétek s mindaddig dolgozzatok, míg az Ur visszahív!» Ez fogja befejezni művüket.

Szívesen olvasom, amit egykor anyám írt nekem. Én írtam neki, hogy nem akarok arra a területre elmenni, ahová kirendeltek, hanem családom mellett kívánok maradni. Ő válaszolt nekem, szívében égett ez az üzenet s kijelentette, hogy szégyellené oly férfi anyjának lenni, aki fél bárhová is elmenni Krisztusért!

Ezen tüzet oltjátok fiaitok és leányaitok lelkébe! Ne beszéljétek nekik otthonról. Ne beszéljétek nekik jólétről, farmról, házról, hanem mondjátok meg nekik, hogy legyenek önfeláldozók, induljanak a harcba s addig küzdjenek, míg övük a győzelem, mert győznünk kell, testvéreim! Oly biztos vagyok a győzelemben, mint abban, hogy Isten él! Én győzni akarok, még pedig kiérdemelt győzelmet akarok. Legyek csonkítva, ha csonkítás kell, kívánom a fáradalmakat, ha szükségesek. Megteszem azt a munkát, melyet a kereszt katonájának tennie kell.

Sokan mondják nekem: «Evans, te öregszel!» Lehetséges. Nem tehetek róla, hogy az évek elmúltak felettem, de éveimet kemény munkában kívánom eltölteni. Homlokom verejtékezzon, de azzal a tudattal akarok esténként lefeküdni, hogy minden tőlem telhetőt megtettem Istenért! Előtünk áll, hogy a művet befejezzük. Könnyűszerrel azonban nem lehet. Nem lehet anélkül, hogy mindenünket bele ne fektessük, mondván: «Imádkozom, feláldozom magam, minden tőlem telhetőt megteszek, hogy segítsen e művet befejezni!»

Ó, barátaim, ha jönnie kellett időnek, amikor

férfiaknak és nőknek e világhatalom elvégzésére kellett szentelniük magukat, úgy ez most van! Erről gondolkodtam, amikor ma reggel szobámban fel és alá járkáltam. Szeretném látni azt az időt, amikor az összes adventisták hasonló lelkesedéssel fognak e mű befejezésén dolgozni, mint amikor ezen ország lakossága a nagy háború befejezéseért dolgozott. Akkor mindenütt lelkesedtek. Az emberek áldozatokat hoztak, hogy befejezzék a háborút. Azokban a napokban a közlekedési eszközökön, kocsikban emberek kötöttek, utazó emberek kötöttek harisnyákat, sweatereket! Furcsa volt, nem voltunk hozzászokva, de az emberek mindenütt dolgoztak, hogy a háborúnak véget vessenek. A háború alatt egyszerűen étkezünk. Seholsem lehetett jól étkezni. Elhagytuk a cukor, vaj, zsírok stb. élvezetét s a legdurvább étkeken éltünk, hogy a fronton levő embereknek jó táplálékuk legyen s tudjanak küzdeni. Testvéreim, azt hiszem, hogy itt az idő, amikor nekünk is ilyen határozottsággal kell munkánk bevégzéséhez látnunk, mint népünk tette, hogy befejezze a háborút. Ez pedig önfeláldozást jelent. A farmernek is erre kellene gondolnia. Mondania kellene: «Az én ügyem, hogy befejezzem ezt a művet.» Az ácsnak is erre kellene gondolni, amikor egy házépítésnél szerződést köt: «Ezen házból az Isten ügye számára sokat fogok juttatni.» A kereskedőnek is erre kellene gondolnia; az utazó is erre gondoljon; a prédikátor szintén gondoljon rá; mi is mindannyian teljes erőnket juttassuk a mű befejezéséhez.

Testvéreim, mit akartok tenni Isten ítélőszéke előtt, ha le kell számolnotok időtökről s hűségtekről, hogy akkor, amikor Isten mozgalmat indított meg e földön, nem tudta azt befejezni? Mit gondoltok? Felhívlak titeket az Ur Isten nevében, aki adta nekünk ezt az üzenetet, hogy ébredjünk és fejezzük azt be. Tegyük magunkat az oltárra s ha ez a halált jelentené, legyen meg; ha vagyunk feláldozását jelenti, tegyük meg; ha jelenti fiaink és leányaink odaadását, küldjétek őket imáitokkal és áldásaitokkal. Tegyük be mindenünket s imádkozzunk, hogy Isten sokszorosítsa meg adományainkat Szentlelkének kiárasztása által s sietessük Urunk dicső eljövételét.

Krisztus a legjobbat kívánja tőlünk. A régi időkben a nyáj zsengejét kívánta, a búza legjavát s most pedig az övéit kéri, hogy legfőbb reményeiket s legfényesebb tehetségeiket tegyük lábai elé. Nem fogja elfelejteni sem a legerőtlenebb szolgálatot, sem a legalázatosabb szeretetet. Csak azt kéri, hogy birtokunkból a legjobbat adjuk neki. És testvéreim, mindez megilleti Őt. Megilleti mindez Istent, aki annyit tett értem és érte, aki odaadta az Ő legjobbját, hogy mi is visszaadjuk neki a legjobbat, amivel bírunk.

Azt hiszem, testvéreim, legyen ez a nap az odaadás napja, amidőn minden igaz adventista az oltárra helyezi magát Isten művének befejezéseért. Legyen bár ez pénzáldozat, vagy önmagunk, vagy

gyermekeink, vagy bármi, amit Isten kíván; de ébredjen ez a gyülekezet s határozza el, hogy mindaddig kitart, míg Isten felvisz bennünket a dicsőségségbe.

1926 június 6.

A távol Kelet jelentése.

J. H. Evans, alelnök.

Népünk legnagyobb s eddig megoldatlan problémája az adventi üzenetnek eljuttatása a távol Kelet 640 milliót számláló lakosságához. Ha ezen feladatunkat befejeztük s ezen nemzetiségekhez is eljutott az intő üzenet, akkor eljő a vég.

Ez az óriási népesség számtalan fajból áll, s nem kevesebb, mint 40 uralkodó nyelven beszél, nem tekintve a még 300 fajta kisebb nyelvtörzset és tájszólást. Közéjük kb. 12 millió névleges keresztény is számlálható, beleértve a Fülöp-szigetek 10 millió katolikus lakosságát. Ez az adventi nép vállaira gördít 628 millió pogányt, akikhez el kell vinnie Urunk második eljövételéről szóló üzenetet. Ezen elveszendő sokadalomból egy népet kell előkészítenünk az elváltozásra.

Emlékezetünkben kell tartanunk azt is, hogy ez a néptömeg bűnben megkeményedett, megrögződött pogány vallásában s meg van elégedve azzal, hogy őseik vallási szokásait gyakorolja. A legnagyobb részük reménytelen s egyáltalában nem kívánczik semmiféle előhaladásra; visszatekintenek a multba, melynek eredményeivel meg vannak elégedve.

A Nyugat számára a Kelet vallása, kivéve az Izlámot, csupán egy zagyva babona. Kína és Japán élmerül a Konfucius és Shinto tanaiba. Az átlag keleti ember ezen vallásokban elég szabadelvű, nincsenek skrupulusaik, s vallási eszményeikben és istentiszteletükben igénytelenek s lelkiismeretlenek. Az elmúlt néhány évben azonban észrevehető volt valamelyes külső buzgalom és hűség. Több helyen az omladozó és elhanyagolt templomaikat kijavították s az ősi vallási szokásokat felújították. A papok gyakrabban propagandát fejtenek ki s úgy Japánban, mint Kína egyes részeiben a régi pogány vallás fellendülést mutat.

Számtalan és nehéz nyelvek.

Hatszáznegyven millió ember, kik a legkülönbözőbb nyelveken beszélnek, melyek közül némelyet még a keleti népfajok sem tudnak megtanulni, nagyon megnehezíti és meglasztja a munkát. Vanak nyelvek, melyeket nyugati ember még nem volt képes elsajátítani. De ha még csak a nyelvi nehézségek állnának fenn, ezt még idővel és fáradtsággal le tudnók győzni, azonban a nyelvi nehézségeken kívül még sokkal nagyobb akadályokkal kell küzdenünk. A tudatlanság, az analfabétizmus s a határozatosan növekvő előítélet az idegenek ellen. Éppen az utóbbi négy év új légkört teremtett,

ellenállva a nyugati kultúrának és a keresztény vallásoknak. A helyzet állandóan nehezebb azok számára, akik a tömegeknek az evangéliumot akarják prédikálni.

Néhány helyen, ahol megkezdtek a munkát, igazán csak kezdetről lehet beszélni, melyet ki kell terjesztenünk, még mielőtt eljő a vég. Mindezen területeken, mielőtt csak valamit is tehetnénk a népért, a nyelvet kell megtanulnunk. Általában három év szükségeltetik, míg egy munkás közönségesen beszélni tud. Öt évre van szüksége a szorgalmas és hű férfinak, amíg tanító nélkül is megállhatja helyét. Vaunak, akiknek öt évnél is hosszabb időre van szükségük. Így láthatjuk, hogy mily lassan, de mily költségekkel kezdhették meg a munkát. Gyülekezetünk fizeti az előkészületben töltött éveket s mire egy ifjú képes szervezőmunkát végezni, 7000–10,000 aranydollárt költöttünk rá. Ha azonban nem tudja megtanulni a nyelvet, vagy más okokból, mint pl. betegség stb. miatt vissza kell térnie hazájába, vagy bármi más okból «alkalmatlan» ember, akkor csak a «vesztés»ünk marad meg. Sőt több, mint vesztés, mert nemcsak a területen eltöltött idő vesztett kárba örökre, de az ő idejövetele kitolta az időt egy másik számára. Sőt nemcsak ez. Lehetséges, hogy a neki megfelelő munkakör alkalmá is mindörökké elveszett számára s nem jön többé vissza.

A helyrehozhatatlan veszteségeket tekintve úgy időben, mint pénzáldozatokban s alkalmakban, mely éri az egész gyülekezetet oly férfiak által, akik nem válnak be a misszió területeken, a generálkonferencia parancsolólag érzi felelősségét, hogy ezen fontos munkára a legnagyobb gonddal válassza ki a megfelelő családokat. Országunk, ha követeket küld ki a világ nagyobb városaiba, általában kipróbált és minden tekintetben bevált és megfelelő embereket választ, akik jó nevelésűek, finomak, bölcseszívűek, udvariasak, tapintatosak. Mennyivel magasabb színvonalon kell állaniok azon embereknek, akik a mennyei királyság képviselői az ellenség országában!

A távol Keleten csak csekély kezdetről beszélhetünk s mégis Isten láthatóan pecsétjét adta a végzett munkára. Ezért minden hűséges szív hálával van tele. Azonban előttünk oly mérhetetlen érintetlen területek tátonganak megszámlálhatatlan milliójaikkal, hogy az a munka, amit mi eddig végeztünk, oly csekély ahhoz képest, amit kellene tennünk, hogy szíveink nem találnak sem békét, sem nyugalmat, sem elégtételt, míg nagyobb dolgokat nem végzünk Istenért.

Taglétszám.

Egy negyedévszázad múlt el azóta, hogy megkezdtek munkánkat a távol Keleten. Igaz ugyan, hogy Japánban és Kelet-Indiában végeztünk már előzőleg is valamelyes kezdetleges munkát, azonban a tényleges munka csak 1901-ben vette kez-

detét. Kellékeket nélkülözve, munkásokkal, kik a nyelvet nem bírták s tapasztalatuk sem volt, hogy bennünket arra megtanítsanak, irodalom, iskolák és orvosi munka teljes hiányában indultunk el, hogy az igazság magvát a távol Keleten is elültessük. A generálkonferencia állhatatosan, kitartóan segítette ezt a szerény kezdetet, táplálta az elültetett magvakat, küldvén mind több munkást s felállítván mind több órhelyet; mindaddig, míg ma a távol Kelet erős bizonyítékát adja annak, hogy ez az üzenet gyökeret ver a pogányság kellő közepén s ezen népekből oly gyülekezet fejlődik, mely hűségben, kegyességben, buzgóságban felülmúlhatatlan, ha egyáltalában tagjait összehasonlíthatjuk bármely más keresztény néppel.

Huszonöt évi munkásság után a távol Kelet különböző nyelvterületein összesen 17,007 megkeresztelt gyülekezeti tagunk van. Mozgalmunk 35 évi munkásság után Amerikában és az egész világon csak 16,715 tagot számlált. Tehát a távol Kelet 25 év alatt több tagot számlál, mint az egész keresztény világra kiterjedt művünk működésének 38 évében felmutathatott. Az elmúlt négy év alatt tagjaink száma 9740-ről 17,007-re szaporodott s így a megnyert lelkek száma 7267. Ezekben nem foglaltatik benn az a 490 tag, akiket elvesztettünk Kelet-Szibériának Európához való csatolása által.

Nem dicsekedhetünk, s ezen üzenet minden hívőjét fájdalom járja át, hogy létszámunk nem kétszerakkora, mint jelentettük. Néhány pünkösdi nap, csak 12, de választott s Lélektől áthatott emberrel, többet jelentene Isten országa számára, mint ez az egész négyéves szolgálat. Ha eredményt akarunk elérni, láthatjuk eddigi munkánkból is, hogy mennyire szükségünk van a Szentlélek segítségére.

Nevelés.

A távol Keleten, Koreában, 1909-ben csak néhány elemi iskolánk volt. Nem volt sem egy japán, sem egy kínai, sem egy Fülöp-szigeti, sem egy maláji ember munkánkban kiképezve. Embereink, akik a pogányság mélységeiből jöttek hozzánk, rövid ideig voltak csak velünk s azután kiküldettek prédikálni. Azokban az időkben igen szegényes munkát végeztünk, de a legjobbat adtuk tehetségünk szerint. Ha iskolát kértünk, sem tanító, sem pénz nem volt. De Isten áldása folytán a honi viszonyok javultak s mind több tartalékot használhattunk fel, úgyhogy iskolákat nyithattunk munkásaink kiképzésére. Ezen iskolák állandóan fejlődtek, úgyhogy ma 5 vezetőképző-iskolánk van és pedig Malaysia, Japán, Korea, Kína és a Fülöp-szigeteken 907 tanulóval. Van 11 középiskolánk 696 tanulóval és 185 gyülekezeti iskolánk 6746 tanulóval, tehát összesen 201 iskola 432 tanító és 8349 tanulóval.

Jövönk reménye, Isten áldását kérve, gyülekezeti iskoláink tanulóifjúsága. Ma már csakis saját inimizeteinkben nevelkedett és kiképzett erőket állí-

tunk munkába. Iskoláink képezik művünk nagy nevelő-központjait. Jövendő növekedésünknek alapját nagymértékben iskoláinkból kikerülő növendekünk képezik, ha Isten megáldja fáradozásainkat.

Ezen iskoláinkat gondoznunk kell. El kell jobban látnunk könyvekkel és laboratóriumokkal, s évenként jobban és jobban ápolnunk, míg erősebbek lesznek lelki életben és hatalomban. Bibliai osztályunknak a front részére kell előkészíteni a hallgatókat, hogy jobban képzett, lelkes munkások menjenek ki a fehérítő földekre. Tulsokat nem várhatunk iskoláinktól s nem is lehetséges tőlük a teljesen helyes befolyást elvárnunk mindaddig, amíg iskoláink összes vezetői nem méltányolják eléggé nagy felelősségeiket, s osztályainkban csakis erős lelkű, keresztyén tanítók foglalnak helyet. Tanítókat és tanítónőket csakis azért alkalmazzuk, mert kegyes életűek és lelki befolyással bírnak. Csakis hűséges hetednapos adventisták tanítsák ifjúságunkat. Vezetőinkre hárul a feladat, hogy iskoláinkat eszerint lássák el tanerőkkel. Ha ezt megtettük, ez új lökést fog adni a bennszülött munkások kiképzésében.

Orvosi misszióink.

Orvosi misszióink a távol Keleten megalapozódtak s megfelelő fejlődést mutat. Van 10 külföldi orvosunk, 11 külföldi ápolónőnk, 7 kis kórházunk kezelő-helyiségekkel és egy rendelő-intézetünk. Azonban szükségletünket a kínálkozó alkalmakhoz viszonyítva, még alig kezdtük meg munkánkat. Ezen szakosztály előtt a hasznos szolgálat végtelen lehetőségei állanak. Néhány év múlva a kórházi rendelők láncolatának kell sorakoznia egyik területtől a másikig, a központtól a külterületekig, hogy szolgáljon a betegeknek s adjon reményt és életet számtalan szenvedőnek és sebesültnek.

Ne sajnáljuk a fáradságot ezért a magas célért, hanem létesítsünk és szereljünk fel kórházi rendelőköt Kína összes tartományaiban s ne riadjunk vissza, ha mind többet és többet kell tennünk ezért az elhanyagolt, szenvedő néptömegért. Más vallásfelekezeteiktől vegyünk példát, melyek a dolárokat millióit áldozták kórházak és rendelők létesítésére. Ha Krisztus urunk itt volna, vajjon merre járna: a nagy amerikai kereskedelmi központok körül-e, ahol kényelmes kórházak épülnek, hogy a gazdagokat befogadják, csalogatván őket elegancia, kitűnő étkezés, gazdag bútortzat, válogatott irodalom, zene és szórakozások által, mialatt az orvosok szárai toladognak és tülekednek egy-egy betegért? Vagy pedig a mi Mesterünk felkeresné a föld elhagyott helyeit, hol kiált a szükség és ahol a reménytelen és gyámoltalan áldozatai a bűnnek és betegségnek szivettépően fetrengenek?

Sehol nincs hasonló inség.

A távol Kelethez hasonló inség, elhagyottit

ság, betegség, piszok és szegénység nincs sehol a világon. Vajjon pár év múlva mit fog jelenteni számunkra a gyülekezetben, hogy fényes automobilon, magas fizetés és fényesen felszerelt intézmények helyett gyalog vánszorogtunk poros vagy sáros utakon, vagy utaztunk tragacsokon, háltunk oly csűrökben, melyeknek padlója az anyaföld s teteje csepegő szalma volt s leültünk fadarabokra, kutyákkal, dísznőkkel, csirkékkel lábaink körül?

Sohasem fizetett még egy multimilliomos sem oly kielégítő tiszteletdíjat, mint amit ezek a szegény, beteg, gyámoltalanok fizetnek kézfogásaikkal, könnyeikkel, szíves mosolyukkal s megértő tekintetükkel. Szolgálatom legnagyobb jutalmát egy szegény árva gyermektől kaptam, akit féltőn gondoztam. Mellhártyagyulladásra volt s bevittük a kórházba. Elmentem őt meglátogatni. Egy kínai orvosnő állott mellette s a szegény gyermek feltekintett s mosolygott, bár a halál már tükröződő arcán. Kértem a doktortól, hogy mit akar e gyermek? A doktor válaszolt, mondván: megkísérlő, hogy halálját kifejezze azért, amit érte tett s köszönését e látogatásért. Oly beteg, hogy már nem tud beszélni. Két óra múlva a szegény leánya meghalt, de mosolya él szivemben s drágább nekem, mint földi kincs, drágább, mint rubinok. Vajjon nem nagyobb jutalom-e ez, mint az arany?

Azonban a gyülekezet mégis tett már valamit. Az orvosok, akiket nagy intézményeink nagy önfeláldozással átengedtek számunkra a közelmúltban s akik részéről személyesen is nagy önfeláldozást jelent e változás, az ápolónők, akiket küldtek nekünk s a nyújtott anyagi segítség nagy áldást jelentenek. De orvosi szakosztályunknak rettenetes tartozása van a távol Kelettel szemben. Isten előtt nem menekülhet meg felelősségétől. Vagy még tovább is véka alatt akarja tartani azon világosságot, melyet képvisel? Vagy a macedóniai könyörgés csak a prédikátoroknak, tanítóknak és kiadóknak szól, azonban süket fülekre talál az orvosoknál és ápolónőknél? Miért kell a prédikátoroknak könyörögni, imádkozni és esedezni orvosi segítségért a föld szegényei számára? Vagy nem kötelessége az orvosi szakosztálynak épúgy, mint a kiadó, nevelő és evangélizáló szakosztályoknak, hogy működjön a misszió-területeken, ahol a szükség az égre kiált. Mit jelent az az üzenet, hogy ennek a szakosztálynak mint «megnyitó ék»-nek kell szolgálnia művünkben? Vagy határai csak az Egyesült Államokig érnek el? Vagy nem kell lenniük misszióorvosi pioniroknak is? Vagy ezen szakosztály szelleme olyan, hogy visszahúzódik az áldozattól és szegénységtől? Isten által az orvosi misszió mint pionir-munka rendeltetett el s miután minden más ágazata e műnek megtette kötelességét, vajjon az orvosi misszió nem akarja megtenni?

Fel kell ébrednünk, mert különben Isten ellenünk fordul s orvosi misszióink csalétkül szolgál ifjaink részére s átkul a gyülekezet részére általa,

hogy a világhoz húz bennünket s elzárja az önfeláldozás, önmegtágadás s keresztyéni szolgálat forrásait, mely célt tulajdonképpen szolgálnia kellene. Az élet világosságával nem szabad kereskednünk, hogy a birtokosát gazdagítsa, nem adható el pénzért, mert ezáltal fényűzést és kényelemszeretetet nevel s így a világosság sötétséggé válik, mely mint egy rákfekély, terjed a gyülekezet testén.

Önfenntartóvá válhat.

Ez az orvosi misszió önfenntartó misszióvá válhat, ha kaphatunk olyan keresztyén nőket és férfiakat, akik tehetségesek és készségesek s akik szeretik azt a népet, melyért dolgoznak. Ez a terület nem a csupán hivatásos és nagyfizetésű orvos számára való; azonban az összes alkalmakat nyújtja a speciálistáknak a keresztyén erényekben, akik Mesterük lábnyomain kivánnak haladni. Szükségünk van ügyes, de jószívű emberekre, akik őszinte keresztyének. Olyanokra van szükségünk, akik szeretik azt a népet, melyért dolgoznak; akik szeretik a szegényt, dacára szegénységének, bűnének és szükségének s akik ápolják őket és visszaadják őket az életnek és reménynek s kezüknél fogva gyengéden elvezetik őket a mennyei kanaánba.

Mindig tartsuk szemünk előtt a hű szolgálat örök jutalmát. Feladatunk, hogy lelkeket nyerjünk meg Krisztusnak. Ugyanez a feladata egy keresztyén orvosnak is, épúgy mint a prédikátornak. Ez legyen életünk munkája s mindnyájunk legmagasabb törekvése. Az orvosi munka csodálatos lehetőségeket nyújt az embereknek Krisztussal való megismertetésére. Mint gyógyító ismertette meg magát Krisztus sokakkal. Jer, szegény vak Bartineus! Itt vagyok, ti meggyógyult bélpoklosok! Te meggyógyult sorvadó! Mit gondoltok ti Krisztusról? Halljátok boldog kiáltásaikat, mellyel dicsőítik Őt s bizonyágot tesznek hitükről! Honnan jött ily dicséret, buzgalom és lelkesedés? Az elnyert áldás idézte elő, melyet a Nagy Orvos személyes munkája által nyújtott.

Ha érezzük a szolgálat örömét, ha látomással bírnak az örökkévalóságról, s ha üdvösségünk Urára gondolunk, mint olyanok, akik bírnak ezzel a világossággal és igazsággal, akkor menjünk ki az utakra és ösvényekre s keressük és szolgáljuk az elveszetteket Ésaías 58. fejezete fog akkor megvalósulni, úgy mint a 90-es években. Ezért a napért minden hű adventistának dolgoznia és imádkoznia kell.

Nyitott kapuk.

Bár különösen hangzik, de Isten megnyitotta ezen eldugott területek kapuit s hangzik tőlük a kiáltás:

«Jöjjetek hozzánk s segítetek nekünk.» Más egyházak nyitották meg az utat. Mártirok fizették meg a költségeket s sokhelyütt az ő szolgálatuk

gyakorolt befolyást a népre. Sok helyütt járunk, ahol már más misszionáriusok dolgoztak. Az amerikai és brit Biblia-Társulatok már végeztek pionírmunkát, Jánoshoz hasonlóan s elkészítették az evangelizáció útját.

Valóban Isten megkönnyítette munkánkat. Ha csak egy évszázaddal hátrább volnánk, több ajtót találnánk bezárva. Japán, Korea, Kína — kevés kivétellel — a Fülöpszigetek, Siam, az Egyesült Malaj-Államok mind zárva volnának. Ma azonban nyitva az út, beléphetünk. Ez az a nap, amelyen Isten nagy alkalmakat nyújt. Nekünk csak «fel kell kelniünk és világoskodnunk», hogy Isten dicsősége rajtunk feltámadhasson.

Szükségeink.

Több munkásra van szükségünk. Különös, hogy a távol Keleten alig tudjuk munkáslétszámunkat fentartani. A világ népességének 36%-a részére a gyülekezeti pénzalapokból még 7%-nál is kevesebbet kapunk e nagy mű részére.

Az utóbbi 8 év alatt Kína egyetlen új tartományában sem kezdünk új munkát. Meddig tart még, míg e nyitott ajtókon belépünk? Junnau, Kweichow, Shansi és Kansu várnak az üzenetre. Meddig kell még Junnaunak várnia? Ez a nagy tartomány, mely gazdag szénben, aranyban, ólomban stb. s van vasútja egészen a fővárosig, nagyszerű éghajlatú s népessége több mint 10 millió.

Mikor küldjük Shansiba első pionérunkat, hogy barátságos területére, 12 millió népének elvigyük az élet szavát? Shansi Kínának legjobban kormányzott tartománya. Ezen tartományban ismeretlenek a rablóbandák. Gazdag ásványokban, jó az éghajlata s fővárosát vasut köti össze Pekinggel. De még egyetlen hetednapi adventista sem lépte át küszöbét. Várjon Shansi még tovább is? Meddig?

Kweichow népessége közel 12 millió, de egyetlen munkásunk sincs ott sem. Négy évvel ezelőtt volt a Miao néptörzs között néhány szombatünnepelő, de mivel nincs vezetőjük, lassanként elvesztjük őket. Várjon ez a terület is még tovább? De meddig?

A Nosu-törzs között, mely háborus, független nép, Warren testvér legutóbb talált egy férfit, ki a szombatot ünnepelte, anélkül, hogy népünkről tudomása lett volna. Boldogan ivott az élet vízből s megkeresztelkedett. Ma dolgozik népéért. Meg kellene kezdenünk a munkát a Nosu és Miao nép között.

Sehol e nagy tartományokban nincs kápolnánk s nincs külföldi munkásunk az igazság hirdetésére. Valóban, Jannau, Kweichow, Shansi és Kansu államokban mindegyikben legalább 2 munkásunknak kellene lenni. Ők azonban még várnak. Mialatt mi itt tanácsot tartunk, ők várnak a sötétben tudatlanul s e világra szóló üzenettel semmi összeköttetésük sincsen. Kell, hogy továbbra is várakozzanak? Még meddig várjanak?

Husz millió ember — munkás nélkül.

Indokina 20 millió lakossággal bir, de egyetlen munkásunk sincs számukra. Talán 450 millió ember él a távol Keleten, akiknek még fogalmuk sincs arról, hogy mit jelent az adventi-üzenet s nem is tudnak rólunk, hogy mint nép egyáltalában létezzünk.

Kína és a hozzátartozó államokban 60 millió ember él, akik még egyáltalán nem kerültek érintkezésbe a keresztény vallással és annak befolyása alá, sem katolikus, sem protestáns részről. Valóban ezen konferenciának feladata, hogy ezen évszázad milliőkat megintse. Más dolgok is lehetnek fontosak, de nincs ezen munkával egyenlő fontosságú elintézetlen feladata ezen konferenciának s minden szívben meg kell érlelődni azon elhatározásnak, hogy gondoskodjék úgy az eszközők, mint a munkásokról, hogy leggyorsabban elérhessük ez elveszendőket.

Szükségünk van orvosi misszionáriusokra és ápolónőkre, akik újjászülettek Krisztus jellemére.

Szükségünk van biblia-munkásnőkre, akik szent buzgalommal dolgoznak a lelkekért s akik hajlandók életüket adni Krisztusért. Minden más missziótársulatnak vannak ily munkásai. Kiáltó szükségünk van szolgálataikra. A Kelet tárt karokkal várja őket. Bárhová elmehetnek s a Kelet asszonyainak szükségük van arra, amire őket odaadó, vallásos nőink taníthatják.

Szükségünk van több erős evangélistára, emberekre, akik imádkoznak, emberekre, akik tapintatosak. Szükségünk van rájuk, nem egyre vagy kettőre, hogy az üres helyeket betöltsük, melyeket betegség vagy halál vagy gyengeség okozott, hanem szükségünk van segítségre tízre, huszra, hogy a gyenge területüket megerősítsük és terjeszkedjünk mindaddig, míg a Keletnek minden tartományában és minden nyelvterületén legalább 2 munkásunk legyen. De miharabb!

Szükségünk van a gyülekezet imáira, hogy Isten védelmezze meg munkásaink életét és adjon nekik szívet és egészséget a szolgálatra. Az egész civilizált világ a távol Keletre tekint, ahol nagy fejlődést remél. A régi kulturált népek a modernizmus felé hajlanak. A Kelet zavartan eszmél. Szüksége van vezetőkre, akik szellemi látnokok és a népet Istenhez vezetik. Szükségünk van mind több segít-égre.

De legnagyobb szükségünk van mindenekfelett egy pünkösdi áldásra, hogy hanyatló energiáinkat összeszedve Szent Lélekkel megtelve embereket Krisztushoz vezethessünk. Ezért kell áldoznunk, dolgoznunk és imádkoznunk.

Felelős szerkesztő: MICHNAY LÁSZLÓ

Kiadja:

H. N. ADVENTISTÁK MISSZIÓ-TÁRSULATA
MAGYARORSZÁGI UNIÓ

VALLÁSOS IRATOK NEMZETKÖZI KIADÓVÁLLALATI MUNKÁJA, BUDAPEST.